

Roč. 1946

Číslo 4

BIBLICKÉ ÚKOLY

KRISTUS
jeho život a učení

O B S A H

	Strana
Úkoly a jitřenka	3—37
Články k jednotlivým úkolům!	38—42

Články:

Návrat k duchovní výši	42
Nejvyšší úloha církve	44
Příběhy z předhoří And	47
Volání rozpoutaných živelů	52
Užitečné umění — umění naslouchat	56
Všude jest třeba lékařských misionářů	58
Úplná spravedlnost	61

Ovoce slova (2) Přiblížme se k Bohu! (5)

N. 29. Luk. 5, 4—6

Č. 3. Ž. 34, 19

P. 30. Luk. 8, 8. 15

P. 4. Žid. 10, 22

Ú. 1. Jak. 4, 8

S. 5. Ž. 16, 8

S. 2. 2. Par. 15, 2

V. s. 6. 04, z. s. 17. 33

1. úkol — 5. října 1946.

Nelíčená upřímnost služby i zbožnosti.

Oddíl Písma: Mat. 6, 1—8. 16—18; Iz. 58, 6—11.

Zlatý text: Ale ty když bys se modlil, vejdi do pokojíka svého, a zavra dvěře své, modliž se Otci svému, kterýž jest v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně." Mat. 6, 6

„Myšlenky“ 94—115.

Pravá pohnutka služby a štědrosti.

1. Jakých pohnutek bychom se vždy měli vystříhat při konání dobrých skutků? Co následuje, když není dbáno této rady? Mat. 6, 1.

2. Co prozrazuje okázalé dávání almužen? S jakou odměnou se musí taková dobročinnost spokojit? Mat. 6, 2.

„Za dnů Kristových se farizeové nadále snažili o získání přízně nebes proto, aby si zajistili světskou slávu a prospěch, které pokládali za odměnu cnosti. Zároveň se vynášeli před lidmi svými skutky milosrdenství, aby upoutali jejich pozornost a byli jimi pokládáni za svaté.“

„Ježíš jim vytýkal takové honosení a podotknul, že Bůh takovou službu neuznává, a že lichocením a obdivem lidu, po nichž tak dychtivě toužili, jsou tou jedinou odměnou, která se jim dostane.“ M. 95.

3. Jak Pán znázorňuje správný způsob dávání? Jaké zaslíbení je dáno těm, kteří si takto počínají? Mat. 6, 3, 4; Mar. 9, 41.

Upřímnost a opravdová útrpnost jsou pohnutkami, kterých si Bůh velmi váží. ... Dílo dobročinnosti jest požehnáno dvojnásobně. Zatím co dárce obšťastňuje jiné, je sám požehnan měrou ještě větší. Milost Kristova rozvíjí v duši takové rysy povahy, které jsou pravým opakem sobectví; — rysy, které život zjemní, zušlechťí a obohatí. Skutky milosrdenství, prokázané v skrytě, spojují lidská srdce navzájem a zároveň je úžeji přitahují k srdci toho, od něhož každý šlechetný popud vyvěrá. Malé pozornosti, nepatrné skutky lásky a sebeobětování, které plynou ze života tak tiše, jako vůně květiny, — mají nemalý podíl na požehnání a štěstí našeho života. A na konec se ukáže, že sebezapření pro dobro a blaho druhých,

třebas skromné a většinou neuznávané, je v nebesích uznáváno za znamení našeho spojení s Králem slávy, který se, ač bohatý, stal chudým — „abychom my jeho chudobou zbohatli.“ M. 96, 97.

Při modlitbě.

4. Na co máme dáti pozor, když se hodláme modlit? Mat. 6, 5.

5. Jak se má modlit opravdové dítko Boží? Jaké ujištění máme o tom, že takové modlitby budou vyslyšeny? Mat. 6, 6.

„Měj místo pro skrytou modlitbu. Ježíš si oddělil místa pro své spojení s Bohem, a tak máme učinit i my.

... Ve skrytě, kde nás mimo Boha nikdo nevidí, a žádné ucho neslyší, můžeme svá nejtajnější přání a své tužby vypověděti Otci nezměrného slitování; za šepotu i mlčení duše, bude k našemu srdci promlouvati hlas, který vždy odpověděl na volání ušlechtilé touhy člověka. M. 98.

6. Co jest vlastním účelem modlitby? Žid. 4, 15. 16.

„Temnost zlého obklopuje ty, kteří modlitbu zanedbávají. ... Bez nepřetržitých modliteb a horlivé bdělosti se vydáváme v nebezpečí, že se staneme nedbalými, a že se uchýlíme od pravé cesty. Náš protivník se neustále snaží klásti nám překážky na cestě k trůnu milosti, abychom nemohli vroucí prosbou a modlitbou získati odpuštění a moc ke zdolání pokušení.“ Cesta ke Kristu 111.

7. Čeho se máme dále vyvarovati při modlitbě? Mat. 6, 7.

„Modlitba není nějakým odčiněním hříchu; není také žádnou výsadou, nebo zásluhou. Všechna okrášlená slova z naší vlastní vůle se nevyrovnají jedinému svatému přání. I ty nejvýmluvnější modlitby jsou jenom prázdnými slovy, nevyjadřují-li opravdové city srdce. Avšak modlitba, tryskající z upřímného srdce a vyjadřující prostá přání duše; jest modlitbou víry, neb očekává splnění s naprostou jistotou, jako bychom se dožadovali přízně někoho z pozemských přátel. — Bůh si nežádá od nás nějakých obřadných poklon, ale procítěné volání srdce, které jest zlomeno a potřeno vědomím svých hříchů i naprosté slabosti. Taková modlitba nalezne cestu k Otci všelikeho milosrdenství.“ M. 100.

8. Co jest našemu nebeskému Otci dobře známo? Mat. 6, 8.

„V modlitbě otvíráme své srdce Bohu, jako příteli. Ne proto, že by bylo nutné, abychom Bohu řekli co s námi je, nýbrž aby nám bylo umožněno jej přijmouti. Modlitba nám Boha nepřibližuje, ale přibližuje nás k němu.“ Cesta 101.

Půst.

9. Jaké pokyny jsou dány o postu? Mat. 6, 16—18.

10. Popište půst, jaký si přeje Bůh? Iz. 58, 6. 7.

„Půst, na který poukazuje slovo Boží, jest více nežli jen pouhá forma. Nezáleží jenom v odřikání si potravy, ve zvlášt-

ním oděvu, nebo posypávání hlavy popelem. — Kdo se postí z opravdového zármutku nad hříchem, nebude budit žádnou pozornost."

„Smyslem postu, jaký Bůh od nás požaduje, nemá být nějaké trýznění těla za hříchy duše, ale má nám přispěti k tomu, abychom prohlédli bídu hříchu, pokořili svá srdce před Bohem a přijali jeho odpouštěcí milost. Boží výzva k Izraeli zněla: „Roztrhněte srdce vaše, a ne roucha vaše, a navraťte se k Hospodinu Bohu vašemu.“ M. 101.

11. Jaké požehnané následky bude mít takový půst? Iz. 58, 8.

„Konání dobra jest výtečným léčebným prostředkem. Ti, kteří se takovému dlu oddávají, jsou vyzýváni, aby volali k Bohu, který zaslíbil, že svou odpovědí ukojí žížeň jejich duše tak, že budou jako zahrada svlažená, jejíž vody jsou stálé.“

12. Uveďte aspoň dva význačné případy, kde působením postu byla získána veliká vítězství Ester 4, 16; 8, 16. 17; Mat. 4, 1. 2, 11.

Čtěte pozorně Ester 3—10 a Mat. 4, 1—11.

13. Co je zaslíbeno naším modlitbám, když je postu dbáno opravdově? Iz. 58, 9. 10.

14. Čím jsme dále ujišťování o Božím vedení, ochraně a obohacení duše? Iz. 58, 11.

„Když i Spasitel člověka, ve své božské síle, cítil nutnost spojení s nebesy, čím více by měli slabí, hříšní smrtelníci pocítovat nezbytnost — neustálé a vroucí modlitby! Když byl Kristus napaden nejprudším pokušením, ničeho nejedl. Odevzdal se Bohu; horlivou modlitbou i dokonalým podřízením vůli svého Otce zvítězil. Ti, kteří vyznávají pravdu pro tyto poslední dny, by měli zjevovat velký Příklad modlitby, mnohem lépe, nežli ostatní vyznavači křesťanství.“ Test. 2/202.

Čtení Bible: Mat. 5—26.

Vyznejme se v duchu lítosti.

N. 6. 1. Jan 1, 9

P. 7. 3. M. 5, 5

Ú. 8. Jak. 5, 16

S. 9. 2. Kor. 7, 10

Č. 10. Mat. 6, 14. 15

P. 11. Mat. 18, 35

S. 12. Ef. 4, 32

V. s. 6. 15; z. s. 17. 18

2. úkol — 12. října 1946

Modlitba a denní život.

Oddíl Písma: Mat. 6, 9—15.

Zlatý text: „Bůh pak můj naplní všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.“ Fil. 4, 19.

„Myšlenky“ 116—133.

Otčenáš.

1. Kdy byla modlitba Páně po prvé pronesena? Proč byla později opětována? Mat. 5, 1. 2; 6, 9; Luk. 11, 1.

„Pán vyslovil tuto modlitbu dvakráte: jednou k zástupům při kázání na hoře, a po druhé o několik měsíců později samotným učedníkům. ... Učedníci byli po nějakou dobu vzdáleni od svého Pána, a když se navrátil, našli jej pohříženého v modlitbě k Otci. Zdálo se, že Spasitel nepozoroval jejich přítomnost, neboť pokračoval dále ve své hlasité modlitbě. Jeho tvář byla ozářena nebeským jasem. Připadal jim, jako by byl v bezprostřední přítomnosti Neviditelného; neb v jeho slovech byla taková živoucí moc, jakoby s Bohem osobně rozmlouval. ... Učedníci již dávno uváděli jeho modlitebné chvíle v souvislost s mocí jeho slov a skutků. Nyní, když naslouchali jeho prosbám, byla jejich srdce dojata a pokořena. Když ukončil svou modlitbu byli si vědomi své naprosté nedostatečnosti a prosili proto: „Pane, nauč nás modlití se!“ ... „Spasitel nás však neomezil jenom na přesné užívání těchto slov.“ M. 116. 117.

2. Jakým oslovením jest tato modlitba uvedena? Mat. 6, 9a.

„Nekonečný Bůh, pravil Ježíš, dává vám právo, abyste k němu přistupovali, jako k Otci. Uvědomte si dobře, co to znamená! Žádní pozemští rodiče nezacházeli nikdy s bloudícím dítětem tak vroucně, jako jedná s přestupníkem ten, který vás stvořil. Žádný laskavý lidský popud nesledoval nekajícího s tak něžným pozváním. Bůh přebývá v každém příbytku; slyší každé promluvené slovo; naslouchá každému šeptu modlitby; zakouší zklamání a zármutek každé duše, a pozoruje i chování k otci, matce, sestře, příteli i sousedu. Pečuje o naše potřeby, a jeho láska a milost plyne neustále aby ukojila naše moudré požadavky.“ M. 119.

3. Jak se máme chovati ke jménu Páně? Jak jen máme bráti toto svaté jméno na své rty? Mat. 6, 9b.

„Posvěcení jména Božího vyžaduje, abychom vyslovovali slova, jimiž mluvíme o nejvyšší bytosti, s naprostou úctou. ‚Svaté a hrozné jest jméno jeho.‘ Nikdy a nijakým způsobem nemáme lehkovážně vysloviti kterékoliv jméno Boží. Modlitbou vstupujeme vlastně do přijímací síně Nejvyššího; a před něho máme přistoupiti se svatou bázni. Andělé zastírají své tváře v jeho přítomnosti. Cherubové, skvoucí a svatí serafové přibližují se k jeho trůnu v posvátné úctě. Jak mnohem uctivěji bychom si měli počínat my, smrtelní a hříšní, když předstupujeme před tvář svého Pána a Stvořitele!“ ...

„Nemůžete posvětit jeho jméno, ani jej představit světu, dokud ve svém životě a charakteru nepředstavujete opravdový život a charakter Boží. To můžete učiniti jedině přijetím milosti a spravedlnosti Kristovy.“ ... M. 120. 121.

Zákon nebes platí i pro člověka.

4. O co se máme dále modlit? Jaký má být náš postoj k příchodu království Božího? Mat. 6, 10a; 2. Petr 3, 12.

„Království jeho nepřijde, dokud radostné poselství o jeho milosti nebude zvěstováno ve všech dílech světa. Čím více se oddáváme Bohu a získáváme i jiné pro něho, tím více urychlujeme i příchod jeho království.“ M. 122.

5. Kde a jak má být vůle Boží uskutečňována? Kde nalezneme vůli Boží, vyjádřenou slovy i dokonalým životem? Mat. 6, 10b; Ž. 40, 8, 9.

„Vůle Boží jest vyjádřena v přikázáních jeho svatého zákona, a zásady tohoto zákona jsou zásadami nebes. Samí andělé nedosáhnou žádného vyššího stupně poznání, než jen poznání vůle Boží; uskutečňování jeho vůle jest tou nejvyšší službou, již mohou své síly věnovat.“ M. 122.

„Prvá část modlitby, které nás Ježíš naučil, se vztahuje na jméno, království a vůli Boží, — aby jeho jméno bylo ctěno, jeho království budováno a jeho vůle prováděna. Když jste takto učinili službu Bohu předmětem svého nejpřednějšího zájmu, můžete bezpečně žádati, aby byl pamětliv i vašich vlastních potřeb.“ M. 123.

Všechny věci jsou vaše.

Čím jsme denně závislí na Bohu? Jak plně se Bůh postará o naše potřeby? Mat. 6, 11; Fil. 4, 19.

„Modlitba o vezdejší chléb se nevztahuje jenom na potravu k zachování těla, nýbrž i na duchovní chléb, který duše potřebuje k věčnému životu. Ježíš nám velí: ‚Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému!‘ Pravi: ‚Jáť jsem ten chléb živý, kterýž jsem s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky.‘“ M. 125.

7. Čeho si máme nejdříve žádati, když se nám dostalo pomoci v našich tělesných potřebách? Luk. 11, 4a.

„Boží odpuštění není jen pouhým právním činem, jímž nás zbavuje trestu. Není jenom odpuštěním hříchu, nýbrž naprostým vytržením z e hříchu. Jest projevem vykupující lásky, která přeměňuje srdce.“ M. 127.

8. Čím jest toto podivuhodné zeslabení podmíněno? Mat. 6, 14, 15; 1. Jan. 1, 9.

„Kdo není ochoten odpustiti, sám si uzavírá zdroj, z něhož se jemu samému může dostat milosti Boží. Nesmíme si myslet, že jsme oprávněni zadržovati své odpuštění těm, kteří nám ublížili, dokud svoji vinu nedoznají. — Jest to nepochybně jejich povinností aby pokořili své srdce a vyjádřili svou vinu i lítost; avšak my máme míti ducha útrpnosti s těmi, kteří se proti nám provinili, ať svoji vinu doznali, nebo nedoznali. Ať

nás ranili sebe víc, nemáme v sobě živiti pocity hořkosti, ani sami sebe litovati pro bezpráví, jež se nám stalo; nýbrž tak jak si žádáme, aby nám byla prominuta naše provinění proti Bohu, tak máme i my prominouti těm, kteří nám ukřivdili." M. 126. 127.

9. Jakou zvláštní vlastnost má mít opravdové vyznání? Ž. 51, 1—4. 10.

„Opravdové vyznání má svůj zvláštní ráz a vyznává určité hříchy. Mohou býti takového druhu, že je přednášime jedině Bohu; nebo to mohou býti nepravosti, jež nutno vyznati těm, kteří jimi byli nějak dotčeni, nebo mohou býti rázu veřejného a tu je nutno i veřejné doznání. Avšak všechna doznání mají býti úplná a vystižná. Mají jasně přiznávat ty hříchy, jimiž jsme se provinili." Cesta 39 (47).

10. Jak může býti tato požehnaná pohoda svobody od hříchu zachována? 1. Jan 1, 7.

„Zasvěťte se Bohu každého jitra; mějte to za svou prvou povinnost na prahu každého dne. Vaše modlitba budiž: Přijmi mne, Pane, jsem cele tvůj. Všechny své úmysly kladu k nohám tvým. Použij mne dnes ve své službě. Buď mi blízek a dej, aby všechno moje dílo bylo konáno v tobě. To zůstaniž i vaším denním úkolem. Každého jitra se posvěťte Bohu na celý den. Podřídte mu všechny své úmysly, aby byly provedeny, nebo odloženy, jak jeho prozřetelnost rozhodne. Tak můžete, den za dnem, vkládati svůj život do rukou Božích, a tak jej vždy více a více utvářeti ku podobě života Kristova."

11. O co bychom se měli stále a vřele modliti? Mat. 6, 13a.

„I když se nemáme strachovati pokušení, byť bylo sebe větší, přece se máme modliti, aby nás Bůh chránil, abychom se neocitli v takovém stavu, v němž bychom byli svedeni svým vlastním zlým srdcem. Když se modlíme slovy, kterým nás Kristus naučil, podáváme se vedení Božimu a prosíme ho, aby nás vedl cestou bezpečnou. Nemůžeme se však upřímně modliti tuto modlitbu, a přesto býti rozhodnutí kráčet cestou, dle svého vlastní volby. Budeme vyčkávati, až nás jeho ruka povede a budeme naslouchati hlasu, kterým nás vyzývá: „Toť jest ta cesta, choďte po ní!" M. 130.

12. Čím jsme ujišťováni, že budeme vysvobozeni z moci pokušení? 1. Kor. 10, 13; Př. 18, 10; Ž. 34, 7.

13. Ke komu se máme obracet s prosbou o vysvobození, ve chvílích pokušení? Mat. 6, 13.

„Nalézáme se na prahu velikých a slavných událostí. Před námi je krise jakou svět ještě nezažil. Ale zároveň se nám dostává blahého ujištění, jako prvním učedníkům, že království Boží vládne nade vším. Pořadí nadcházejících událostí jest v rukou našeho Učinitele. Vládce nebes má ve své péči osudy národů i záležitosti církve. ... Král a Pán zástupů sedí mezi

cherubiny a uprostred bojů a zmatků národů střeží a bude bezpečně střežiti své dílky. Ten, jenž vládne v nebesích, jest našim Spasitelem. Zná míru každé zkoušky a bdí nad ohnivou výhni, jež má přecistiti každou duši. Až budou zbořeny pevnosti králů a až šípy hněvu proniknou srdce protivníků, bude jeho lid bezpečen v jeho rukou!“ M. 133.

Čítanie Biblie: Mat. 27 — Mar. 16.

Boh sa k nám sklánia so svojim milosrdenstvom a odpustením.

N. 13. Ž. 86, 5.

Š. 17. Iz. 55, 7.

P. 14. Jer. 33, 8.

P. 18. Iz. 1, 18.

U. 15. Mich. 7, 18.

S. 19. Iz. 43, 25.

S. 16. Ž. 103, 11.

v. s. 6. 26; z. s. 17. 04.

3. úloha — 19. októbra 1946.

Boh o nás dobre pečuje.

Oddiel Písma: Mat. 6, 19—34.

Zlatý text: „Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko vám bude pridané.“ Mat. 6, 33.

„Myšlienky“ 94—115.

Nepominuteľné bohatstvo.

1. Čo hovorí Ježiš o shromažďovaní pozemského bohatstva? Prečo nás tak varuje? Mat. 6, 19. 21. Kol. 3, 2. 3.

„Poklad, ktorý si človek skladá na zemi zamestnáva a zaujíma jeho myseľ, na úkor vecí nebeských.“

2. Kde môžeme jedine náš poklad bezpečne složiť? Mat. 6, 20.

„Kristus sa díva na čistotu a bezúhonnosť svojho ľudu, ako na odmenu svojich utrpení, pokory a lásky; pokladá ho za doplnok svojej slávy. Tak si cení svojich opravdových nasledovníkov, ten, ktorý je stredem všetkej slávy. Je nám dopriaté, aby sme spolu s ním pôsobili vo veľkom pláne vykúpenia a mali podiel na nesmiernom bohatstve, ktoré dobyl svojim utrpením a smrťou. On nás priamo vyzýva, aby sme sa usilovali o toto bohatstvo.“ M. 103—104.

3. Kedy a kde najdeme tieto poklady? 1. Tes. 2, 19. 20. Jer. 29, 13.

„Až v posledný deň keď pozemské statky zmiznú, pozná ten kto svoj poklad skladal v nebi, čo v skutočnosti získal. Keď sme dbali na Kristove slová, uvidíme, až budeme shromaždení okolo trónu Božieho, duše, ktorým sme dopomohli ku spaseniu. Tu sa dozvieme, jak ony zachránily iné a tieto zase ďalšie. Veľká môže byť skupina tých ktorí skrze našu prácu budú

mať podiel na nebeskom mieri. S akou radosťou sa budú spolu-
pracovníci Krista, dívať na týchto vykúpených! Aké vzácne
nastanú nebesia tým, ktorí boli verní v diele zachraňování duší.“

Cesta života.

**4. Ako zjavuje Ježiš potrebu úprimnosti úmyslov a celú od-
danosť srdca, do služby Božej? Čím si škodí ten, kto vedome
nadržuje hriechnym žiadostiam? Mat. 6, 22, 23.**

„Podľahnutie pokušeniu začína tým okamihom, keď je myslí
dovolené, aby zakolísala a podlamovala ustálenú dôveru
v Boha. Keď zostávame v temnote, dokazujeme, že sa nechceme
cele odovzdať Bohu. Vtedy keď si ponecháme nejaké výhrady,
otvárame dvere satanovi, ktorými môže vojsť, aby nás sviedol
svojim pokušením. Ako náhle zastrie náš zrak takže oko viery
nevidí Boha vie potom, že sme zbavení akejkoľvek ochrany
proti hriechu.“

**5. Čo není možné žiadnemu človeku? O ktorých dvoch pánoch
sa hovorí? Mat. 6, 24.**

„Nikto nemôže zaujať stredné stanovisko. Nejestvuje stredná
trieda, ktorá by Boha nemilovala ani neslúžila nepriateľovi
spravedlivosti. Kto sa úplne Bohu neodovzdá je pod vládou
druhej moci a počúva na hlas, ktorý je celkom rozdielnej po-
vahy. Polovičitá služba privádza človeka na stranu nepriateľa,
ako vlivného spojenca zástupu temnosti.“ M. 107.

„Lebo On pečuje o vás!“

**6. Akú starosť nemáme pocífovať ako dievky Božle, ktorá
nám nenáleží? Co je najdôležitejšie? Mat. 6, 25.**

„Druhý preklad vystihuje tento verš lepšie, hovorí:“ Nežite
v úzkostil „Ten, ktorý vám dal život vie tiež, že potrebujete
i potravu k jeho zachovaniu. Keď stvoril telo vie dobre, že
ono potrebuje i odev. Či vás neobdarí všetkým, čo vám je treba
mimo mnohých vyšších darov?“ M. 108.

**7. Ktorý príklad hovorí o pozornej starostlivosti našho Otca?
Mat. 6, 26.**

**8. Ktorá otázka ukazuje o bezpredmetnom trápení sa s vecmi,
ktoré nie sú v našej moci? Mat. 6, 27.**

„Úzkostlivý človek je slepý a nemôže nijak odhaliť budú-
nosť. Ježiš je ten, ktorý vidí koniec veci hneď na jej začiatku
a z každej ťažkosti pripravil i svoje zvláštne vyslobodenie. Keď
ostaneme v Kristu vládžeme všetko, ktorý nás posilňuje.“ Test.
7/298.

**9. Ktorý ďalší obraz používa Pán Ježiš, aby potvrdil svoje
uistenie, pre život úplnej dôvery v starostlivú lásku a pečlivosť,
ktorú náš Otec neustále všetkým prejavuje? Mat. 6, 28, 29.**

„Povážte, ako rastie poľný kvet! Vypučí z chladnej a čiernej
zemi alebo z riečišťa a predsa sa rozvíja v krásu a šíri lúbeznú

vôňu. Kto by predpokladal nejakú krásu v hrubej cibuli Ialíe? Ale za pomoci dážďa, slnka, na pokyn Boží, rozvíja sa jej skrytý život tak, že ľudia žasnú nad krásou a nežnosťou tohoto kvetu. Práve tak sa rozvíja Boží život v každej ľudskej duši, ktorá je pod vlivom jeho milosti prichádzajúca celkom tak, ako dážď a jas slnka, dáva na javo svoje dobrodenie a lásku. To samé slovo Božie, ktoré vytvára krásu kvetín, robí vo vašej duši krásy jeho Ducha." M. 110.

10. Aký uzáver musíme urobiť z tohoto prirovnania? Mat. 6, 30.

Nášmu Otcovi je známe dobre všetko, všetkých miluje a stará sa o všetko.

11. Aké napomenutie je opakované pri obave o časné veci? Mat. 6, 31.

„Príšiel som, hovorí Ježiš, zvestovať vám kráľovstvo spravodlivosti, lásky a pokoja. Otvorte svoje srdcia a prijmite ho, službu pre neho pokladajte za svoj najvyšší záujem. I keď je duchovnej povahy, nemusíte sa obávať, že by vaše telesné potreby ostaly nepovšimnuté. Keď sa odovzdáte službe Pána, ten, ktorý má všetku moc na nebi aj na zemi, postará sa tiež aj o vaše každodenné potreby." M. 113.

12. Čo je podkladom tejto rady? Mat. 6, 32.

„Kristus nás neoslobodzuje od povinnosti starať sa o výživu, ale učí, že ho máme vo všetkom považovať za prvého i posledného, ale aj Najvyššieho. Nesmieme sa oddať žiadnemu záujmu, plánu, zábave alebo nejakým druhým veciam, ktoré by ničily vliv Kristovej spravodlivosti v našej povahe a v živote. Čokoľvek robíme, máme konať zo srdca, ako Pánovi!" M. 113.

13. Čo má byť náš najprednejší záujem? Čoho si môžeme byť istí, keď tak robíme? Mat. 6, 33.

„Spasiteľ počas svojho pobytu na zemi bol nám svojim vyvýšeným životom i v tých najmenších veciach príkladom. Predstavil ľuďom slávu Božiu a vo všetkom sa podriadil vôli svojho Otca. Keď nasledujeme jeho príklad, platí pre nás uistenie, že „nám bude pridané" všetko čo k životu potrebujeme. Či je to chudoba alebo bohatstvo, nemoc, lebo zdravie, prostosť alebo múdrosť, všetko to je predmetom Božej milosti. M. 113.

14. Akú radu dáva Ježiš pred strachom budúcnosti? Mat. 6, 34. Iz. 54, 10.

„Večné rameno Božie ujíma sa i sebe slabšej duši, ktorá sa k nemu obracia o pomoc. Všetky drahocenné veci na tejto zemi na koniec zaniknú, ale duša, ktorá už teraz žije pre Boha, bude s Ním aj potom žiť. „Svet ide ta i jeho žiadosť, ale ten kto číní vôľu Božiu, trvá na veky" 1. Ján 2, 17. Božie mesto otvorí svoje zlaté brány, aby prijalo tých, ktorí na zemi i uprostred žiaľu a strát sa naučili spoliehať na Božie vedenie, i múdrosť a v Bohu našli svoju útechu a nádej. Budú uvítaní

mať podiel na nebeskom mieri. S akou radosťou sa budú spolupracovníci Krista, dívať na týchto vykúpených! Aké vzácne nastanú nebesia tým, ktorí boli verní v diele zachraňování duší."

Cesta života.

4. Ako zjavuje Ježiš potrebu úprimnosti úmyslov a celú oddanosť srdca, do služby Božej? Čím si škodí ten, kto vedome nadržuje hriechnym žiadostiam? Mat. 6, 22, 23.

„Podľahnutie pokušeniu začína tým okamihom, keď je myslí dovolené, aby zakolísala a podlamovala ustálenú dôveru v Boha. Keď zostávame v temnote, dokazujeme, že sa nechceme cele odovzdať Bohu. Vtedy keď si ponecháme nejaké výhrady, otvárame dvere satanovi, ktorými môže vojsť, aby nás sviedol svojim pokušením. Ako náhle zastrie náš zrak takže oko viery nevidí Boha vie potom, že sme zbavení akejkoľvek ochrany proti hriechu.“

5. Čo není možné žiadnemu človeku? O ktorých dvoch pánoch sa hovorí? Mat. 6, 24.

„Nikto nemôže zaujať stredné stanovisko. Nejestvuje stredná trieda, ktorá by Boha nemilovala ani neslúžila nepriateľovi spravodlivosti. Kto sa úplne Bohu neodovzdá je pod vládou druhej moci a počúva na hlas, ktorý je celkom rozdielnej povahy. Polovičatá služba privádza človeka na stranu nepriateľa, ako vlivného spojenca zástupu temnosti.“ M. 107.

„Lebo On pečuje o vás!“

6. Akú starosť nemáme počívať ako dievky Božie, ktorá nám nenáleží? Co je najdôležitejšie? Mat. 6, 25.

„Druhý preklad vystihuje tento verš lepšie, hovorí:“ Nežite v úzkosti! „Ten, ktorý vám dal život vie tiež, že potrebujete i potravu k jeho zachovaniu. Keď stvoril telo vie dobre, že ono potrebuje i odev. Či vás neobdarí všetkým, čo vám je treba mimo mnohých vyšších darov?“ M. 108.

7. Ktorý príklad hovorí o pozornej starostlivosti našho Otca? Mat. 6, 26.

8. Ktorá otázka ukazuje o bezpredmetnom trápení sa s vecmi, ktoré nie sú v našej moci? Mat. 6, 27.

„Úzkostlivý človek je slepý a nemôže nijak odhaliť budúcnosť. Ježiš je ten, ktorý vidí koniec veci hneď na jej začiatku a z každej ťažkosti pripravil i svoje zvláštne vyslobodenie. Keď ostaneme v Kristu vládžeme všetko, ktorý nás posilňuje.“ Test. 7/298.

9. Ktorý ďalší obraz používa Pán Ježiš, aby potvrdil svoje uistenie, pre život úplnej dôvery v starostlivú lásku a pečlivosť, ktorú náš Otec neustále všetkým prejavuje? Mat. 6, 28, 29.

„Povážte, ako rastie poľný kvet! Vypučí z chladnej a čiernej zemi alebo z riečišťa a predsa sa rozvíja v krásu a šíri ľúbeznu

vôňu. Kto by predpokladal nejakú krásu v hrubej cibuli Ialíe? Ale za pomoci dážďa, slnka, na pokyn Boží, rozvíja sa jej skrytý život tak, že ľudia žasnú nad krásou a nežnosťou tohoto kvetu. Práve tak sa rozvíja Boží život v každej ľudskej duši, ktorá je pod vlivom jeho milosti prichádzajúca celkom tak, ako dážď a jas slnka, dáva na javo svoje dobrodenie a lásku. To samé slovo Božie, ktoré vytvára krásu kvetín, robí vo vašej duši krásy jeho Ducha." M. 110.

10. Aký uzáver musíme urobiť z tohoto prirovnania? Mat. 6, 30.

Nášmu Otcovi je známe dobre všetko, všetkých miluje a stará sa o všetko.

11. Aké napomenutie je opakované pri obave o časné veci? Mat. 6, 31.

„Prišiel som, hovorí Ježiš, zvestovať vám kráľovstvo spravodlivosti, lásky a pokoja. Otvorte svoje srdcia a prijmite ho, službu pre neho pokladajte za svoj najvyšší záujem. I keď je duchovnej povahy, nemusíte sa obávať, že by vaše telesné potreby ostaly nepovšimnuté. Keď sa odovzdáte službe Pána, ten, ktorý má všetku moc na nebi aj na zemi, postará sa tiež aj o vaše každodenné potreby.“ M. 113.

12. Čo je podkladom tejto rady? Mat. 6, 32.

„Kristus nás neoslobodzuje od povinnosti starať sa o výživu, ale učí, že ho máme vo všetkom považovať za prvého i posledného, ale aj Najvyššieho. Nesmieme sa oddať žiadnemu záujmu, plánu, zábave alebo nejakým druhým veciam, ktoré by ničily vliv Kristovej spravodlivosti v našej povahe a v živote. Čokoľvek robíme, máme konať zo srdca, ako Pánovi!“ M. 113.

13. Čo má byť náš najprednejší záujem? Čoho si môžeme byť istí, keď tak robíme? Mat. 6, 33.

„Spasiteľ počas svojho pobytu na zemi bol nám svojim vyvšeným životom i v tých najmenších veciach príkladom. Predstavil ľuďom slávu Božiu a vo všetkom sa podriadil vôli svojho Otca. Keď nasledujeme jeho príklad, platí pre nás uistenie, že „nám bude pridané“ všetko čo k životu potrebujeme. Či je to chudoba alebo bohatstvo, nemoc, lebo zdravie, prostosť alebo múdrosť, všetko to je predmetom Božej milosti. M. 113.

14. Akú radu dáva Ježiš pred strachom budúcnosti? Mat. 6, 34. Iz. 54, 10.

„Večné rameno Božie ujíma sa i sebe slabšej duši, ktorá sa k nemu obracia o pomoc. Všetky drahocenné veci na tejto zemi na koniec zaniknú, ale duša, ktorá už teraz žije pre Boha, bude s Ním aj potom žiť. „Svet ide ta i jeho žiadosť, ale ten kto činí vôľu Božiu, trvá na veky“ 1. Ján 2, 17. Božie mesto otvorí svoje zlaté brány, aby prijalo tých, ktorí na zemi i uprostred žiaľu a strát sa naučili spoliehať na Božie vedenie, i múdrosť a v Bohu našli svoju útechu a nádej. Budú uvítaní

spevom anjelov a nebeský strom im vydá ovocie večného života."

Čtení Bible: Luk. 1—20.

Drahocenná krev Ježíšova nás volá.

N. 20.	Ef. 2, 13	Č. 24.	Řím. 5, 9
P. 21.	1. Petr. 1, 18, 19	P. 25.	Kol. 1, 20
Ú. 22.	1. Jan. 1, 7	S. 26.	Zj. 12, 11
S. 23.	Žid. 9, 22	V. s. 6. 38;	z. s. 16. 50

4. úkol — 26. října 1946.

Praktické náboženství.

Oddíl Písma: Mat. 7, 1—29

Zlatý text: „A protož všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy činite jim; toť zajisté jest zákon i proroci.“
Mat. 7, 12 „Myšlenky“ 134—165.

Nesouditi; ale býti příkladem!

1. Co pravil Ježíš, že nemáme činiti? Co následuje, nedbáme-li tohoto příkazu? Mat. 7, 1, 2; Řím 2, 1.

„Poněvadž jsme sami chybující, nemáme práva souditi druhé. Smrtní lidé mohou souditi pouze podle vnějšího zdání. Jenom Bůh, jenž zná všechny tajné pohnutky jednání, a jenž jest něžný a soucitný, může rozhodovati o každé duši.“

2. Která, velmi choulostivá otázka jest dána tomu, kdo od-suzuje jiné? Mat. 7, 3.

„Jeho slova tu líčí člověka, který rychle objevuje chyby druhých. Když se domnívá, že v povaze nebo životě bližního objevil skvrnu, snaží se ji mimořádně zveličiti. Kristus však prohlašuje, že právě onen rys charakteru, který se prozrazuje takovým nekřesťanským jednáním, má se v porovnání s vytknutou chybou, jako břevno ku prášku. Jest to nedostatek shovívavého ducha a lásky, co vede člověka k tomu, aby z pouhé maličkosti učinil světobornou záležitost.“ M. 136.

3. Jak nesprávně se často chováme vůči bratru? Co bychom měli spíše učiniti? Mat. 7, 4, 5.

„Teprve když cítíte, že byste dovedli obětovati vlastní já, ano svůj vlastní život, abyste mohli zachrániti bloudícího bratra; vyňali jste břevno ze svého vlastního oka a jste proto způsobili svému bližnímu pomoci. Teprve potom se můžete dotknouti jeho srdce.“ M. 139.

4. Kterou radou se máme řídit u těch, kteří netouží uniknouti z otroctví hřícha? Mat. 7, 6.

„Stykem se zkažeností a nepravostí jest jejich povaha tak sešlá, že lnou ke všemu zlému a nechtějí se od něho odloučiti.“

Služebníci Kristovi se nemají dát odraditi těmi, kteří evangeliem pohrdají a je zesměšňují." M. 140.

Stále přijímáme boží dary.

5. Opakujte trojí Ježíšovo zaslíbení těm, kteří ho poslouchají. Jak zdůrazňuje jistotu jejich splnění? Mat. 7, 7. 8.

„I když jsme zabráni ve své denní práci, můžeme v modlitbě pozvednouti svou duši k nebesům. Tyto tiché prosby stoupají jako zápal ke trůnu milosti; a maří úmysly nepřitele. Křesťan, jehož srdce je takto zakotveno v Bohu, nemůže být přemožen... Každá upřímná modlitba bude vyslyšena. Odpověď nemusí přijíti právě tak, jak si přejete, nebo v tom čase, kdy ji očekáváte; ale dostaví se takovým způsobem a v takovém čase, které budou nejlépe odpovídati vašim potřebám. Bůh nezodpoví vždy modlitby, které mu obětujete ve své opuštěnosti, zemdlenosti a tísní, dle vašich očekávání, ale vždy tak, aby to bylo pro vaše dobré!" Gosp. Workers 254. 258.

6. Jak Ježíš vystihuje svou ochotu, dáti svým dítkám jen dobré dary? Jaký závěr na základě toho učinil? Mat. 7, 9—11.

„Pro dítky Boží jsou připraveny dary toho, který má veškerou moc na nebi i na zemi. Dary tak vzácné, že se nám jich dostává jediné skrze drahocennou oběť krve Kristovy... Přijměte Boží zaslíbení za své vlastnictví, předněte mu je co jeho vlastní slova a „budete se veseliti radostí nevýslovnou a oslavenou.“

M. 143.

7. Jaké zlaté pravidlo je dáno pro zvládnutí všech vztahů lidského společenství? Mat. 7, 12.

„Když všichni ti, kteří se hlásí ke jménu Kristovu, skutečně zásady tohoto zlatého pravidla ve svém životě; bude evangelium provázeti ta samá moc, jako v dobách apoštolských.“

M. 147.

Dvě různé cesty.

8. Které dvě cesty jsou zde porovnány? Co jest praveno o těch, kteří jimi kráčí? Mat. 7, 13. 14.

„Vyvolujete-li si cestu k duchovnímu životu, musíte stále stoupatil... Lpíte-li dosud na některém oblíbeném hříchu, bude se vám cesta zdáti příliš úzkou. Je třeba se zřici svých vlastních cest, vlastní vůle, a zlých zvyků, chcete-li jiti cestou Páně. Kdo chce sloužiti Kristu, nemůže následovati světské názory a zvyklosti.“ M. 147. 148.

9. Před jakým nebezpečím varuje Ježíš ty, kteří kráčí úzkou stezkou? Mat. 7, 15.

10. Jak můžeme rozeznati šířitele nepravé nauky od učitele pravdy, byť i přicházel v rouše beránčím? Mat. 7, 16—20.

„Nepraví se nám, že je máme posuzovati dle jejich krásných řečí, nebo dle jejich nadšeného vyznání. Mají býti posuzováni podle slova Božího!“ M. 156.

Budování charakteru.

11. Podle čeho Bůh zkouší charakter člověka, který se uchází o vstup do jeho království? Mat. 7, 21; Luk. 6, 46.

„Poslušnost jest zkušebním kamenem pravého následování Krista. Zachováváním příkázání dokazujeme upřímnost vyznání své lásky.“ M. 159.

12. Jaké povznešené vyznání učiní mnozí „v onen den“? Co jim však Ježíš musí říci? Mat. 7, 22, 23.

„Tito lidé neuzavřeli ve svém životě přátelství s Kristem; nerozumí proto řeči nebes a jejich radost jest jim cizí. Lidé se vylučují sami ze společenství nebes — svou vlastní nepřipraveností.“ Chr. Obj. Less. 413.

13. Ke komu Ježíš přirovnal bedlivého posluchače svého slova? Jaké nejtěžší zkoušky jeho dům odolá? Proč jest to možné? Mat. 7, 24, 25.

„Ve slovech Kristova kázání na hoře jsou obsaženy velké zásady zákona i samotné Boží přirozenosti. Kdo na nich buduje svůj život, buduje na Kristu, Skále věků. Přijímajíce Slovo, přijímáme Krista.“ M. 162.

14. Ke komu však přirovnává neposlušného posluchače svého slova? V čem, takto postavený dům neobstojí? Co je praveno o jeho pádu? Mat. 7, 26, 27.

„Kristus praví: Nestačí, abyste má slova jenom slyšeli. Poslušností je musíte učiniti základem svého charakteru. Stavíte-li na lidských teoriích a výmyslech, váš dům se zřítí. — Přijměte mne; budujte na mých slovech!“ Desire 314.

15. Jak působilo Ježíšovo učení na lid? Proč byli tak hluboce pohnuti? Mat. 7, 28, 29.

„Lid byl přitahován božskou krásou pravdy a Ježíšovy slavné výstrahy na ně působily jako hlas samotného Boha — Zpytatele srdcí.“ M. 159.

Čtení Bible: Luk. 21 — Jan 15

Vliv Boží blízkosti (5). Náš nebeský vůdce (2)

N. 27. Pláč J. 3, 22

Č. 31. Ž. 33, 5

P. 28. 2. Kor. 8, 9

P. 1. Př. 8, 20

Ú. 29. Ž. 29, 11

S. 2. Ž. 139, 9, 10

S. 30. Nah. 1, 7

V. s. 6, 49; z. s. 16, 38

5. úkol — 2. listopadu 1946.

Ochromeným zdravím — mrtvým životem.

Oddíl Písma: Luk. 7, 1—17.

Zlatý text: „I řekl Ježíš setníkovi: Jdiž, a jakž's,“ uvěřil, staň se tobě. I uzdraven jest služebník jeho v tu hodinu, Mat. 8, 13.

Setníkova prosba.

1. Kam vešel Ježíš po kázání na hoře? Luk. 7, 1.

2. Jaká těžkost navštívila dům jistého římského důstojníka? O co měli židovští starší, na jeho žádost, poprositi Ježíše? Luk. 7, 2. 3.

„Setníkův služebník byl raněn mrtvicí a byl blízek smrti. — Římané zacházeli se služebníky-otroky kruté; avšak setník byl svému služebníku laskavým pánem a přál si, aby byl zdrav. Spasitele dosud neviděl, ale zvěsti, které zaslechl, jej nadchly vírou. Vše, co při něm bylo duchovního bylo odezvou slov Spasitelových. Poněvadž se pokládal za nehodného, aby přišel do Ježíšovy blízkosti, obrátil se na židovské starší.“ Desire 315.

3. Co starší naznačili Ježíšovi jako důvod, pro který by měl vyhověti selníkově žádosti? Luk. 7, 4. 5.

4. Jak se Ježíš zachoval k prosbě tohoto cizince? Koho potkal na cestě k jeho domu? Luk. 7, 6a.

5. Jakou zprávu přinášeli? Kterých dvou věcí se jejich pán cítil být nehoden? Luk. 7, 6b. 7a.

Odměna víry.

6. Jak setník projevils svou víru v Kristovu nekonečnou moc? Luk. 7, 7b. 8; Ž. 107, 20.

„Jak já představuji moc Říma, a moji vojáci uznávají mé vůdčí postavení; tak ty představuješ moc nekonečného Boha, a všechny stvořené věci poslouchají tebe. Nevěřil v Krista, jako v pouhého činitele zázraků, ale jako v přítele a Spasitele lidstva.“ Desire 316. 317.

7. Jak dojala Ježíše velká víra tohoto důstojníka? Co řekl lidu? Luk. 7, 9.

8. Co pravil o setníkovi? Co docílila jeho víra? Mat. 8, 13; Luk. 7, 10.

9. Co Ježíš touto zkušeností předem prožíval? Mat. 8, 11. 12.

„Ježíši to bylo příslibem díla, které se mělo dovršit mezi pohany. S radostí hleděl kupředu, až budou shromážděny do jeho království duše ze všech národů. V hlubokém pohnutí nastínil Židům důsledek toho, když zavrhnou jeho milost. Ale, jak mnozí si připravují ještě dnes stejně osudné zklamání! Zatím co mnohé duše v pohanských zemích přijímají jeho milost, na jak mnohé lidi v zemích křesťanských září jeho světlo jenom aby bylo jimi osudně přehlíženo.“ Desire 317. 318.

Pohřební průvod.

10. Kam šel Ježíš následujícího dne? Kdo jej doprovázel? Luk. 7, 11.

„Více než dvacet mil od Kafarnaum, leží na náhorní rovině, shlížející na široou a krásnou pláň Jezreelskou, městečko Naim;

tam obrátil Ježíš své kroky nejdříve. Mnozí z jeho učedníků a jiní byli s ním a podél cesty všude přicházeli lidé, toužící po jeho slovech lásky a soucitu. Přinášeli mu k uzdravení své nemocné; a živili v sobě naději, že by se ten, který vládne takovou podivuhodnou mocí, mohl snadno prohlásiti za krále izraelského. Zástupy se tísnily kol cesty, kterou se ubíral a šťastná a dychtivá společnost jej následovala kamenitou cestou k bráně horského městečka." Desire 318.

11. Co spatřili, když se přiblížili ke bráně? Luk. 7, 12.

12. Jak působil tento výjev na Ježíše? Co řekl opuštěné matce? Luk. 7, 13.

„Byl to výjev, který vzbuzoval soucit. Zesnulý byl jediným synem této vdovy. Opuštěna doprovázela k hrobu toho, který byl veškerou její pozemskou oporou a útěchou. „Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto.“ A ona, nevidouc a plačíc, kráčí kolem a netuší jeho blízkost. Přistupuje k ní a něžně praví: „Neplač!“ Ano, Ježíš je s to změnit její žal v radost, ale nemůže se zdržeti toho, aby nevyjádřil svůj laskavý soucit.“ Desire 318.

Ze smrti k životu.

13. Co Ježíš učinil? Jaká slova pronesl? Co se na to stalo? Luk. 7, 14. 15.

„Slova: „Mládenče, toběť pravím, vstaň!“ byla promluvena jasným velitelským hlasem, který pronikl k sluchu mrtvého. Jinoch otevřel oči. Ježíš jej vzal za ruku a pozvedl. Jeho pohled utkvěl na matce, která nad ním plakala; a matka a syn spocínuli v dlouhém, vřelém a radostném objetí.“ Desire 318.

14. Jak byl lid pohnut tímto zvláštním zázrakem? Co pravili ke slávě Boží? Jak daleko se zpráva o tom roznesla? Luk. 7, 16. 17.

„Ten, který stál při zarmoucené matce u brány městečka Naim, sleduje i každého, kdo truchlí nad hrobem svých drahých. Srdce, které milovalo a litovalo, je srdcem neměnné laskavosti. Jeho slovo, které povolalo mrtvého k životu, je nyní neméně účinné, nežli tehdá, když bylo promluveno k mladému muži u Naim. Ježíš praví: „Dána jest mi veliká moc na nebi i na zemi.“ Tato moc se během let nijak nezmenšila, ani nevyčerpala neustálou činností jeho přehojné milosti. On je dosud všem, kteří v něho věří — živoucím Spasitelem.“

„Ježíš změnil matčin žal v radost; ač jinoch byl povolán pouze k tomuto pozemskému životu, aby znovu snášel jeho bolesti, námahy a nebezpečí, a aby znovu podlehl moci smrti. Avšak Ježíš nás utěšuje v našem zármutku nad ztrátou milých, svým poselstvím o bezmezné naději: „Já jsem ‚první i poslední‘ a živý; byl jsem mrtev, a hle, jsem živ na věky věků a mám klíče smrti a hrobu.“ Zj. 1, 17. 18. „Poněvadž pak dívky mají společnou krév a tělo, i on podobně se jich stal účastným, aby

smrti mohl zničiť toho, ktorý má moc nad smrťou, to jest ďabla, a osvoboditi ty, ktorí jsou strachem před smrťou po celý život ztročeni." (Ž.) Žid. 2, 14. 15. Desire 319. 320.

Čítanie Bible: Ján 16 — Sk. 16.

Boh zasl'úbil svoje vedenie.

N. 3. Ž. 32, 8.

P. 4. Ž. 48, 15.

U. 5. Ž. 37, 23.

S. 6. 4. M. 9, 18.

Š. 7. Iz. 42, 16.

P. 8. 5. M. 8, 2.

S. 9. Luk. 22, 35.

v. s. 7. 01; z. s. 16, 26.

6. úloha — 9. novembra 1946 .

Ján Krstiteľ.

Oddiel Písma: Luk. 7, 18—35. Mat. 14, 1—6. Mar. 6, 18—28.

Zlatý text: „Buď verný až do smrti a dám ti korunu života.“

Zj. 2, 10.

Nebojácny hlásateľ zmalomysel'nel.

1. Čo urobil Heródes Antipas s Jánom Krstiteľom? Prečo sa tak stalo? Mat. 14, 3. 4. Luk. 3, 19, 20.

2. Ako sa Ján dozvedel o skutkoch Ježišových? S akým posolstvom poslal k nemu svojich učeníkov? Luk. 7, 18. 19.

„Ján Krstiteľ ako aj učeníci Pána Ježiša nepochopili podstatu kráľovstva Božieho. Ján Krstiteľ očakával, že sa Ježiš zmocní Dávidovho trónu, ale keď sa čas miňal a Spasiteľ nerobil si nároky na kráľovský trón, bol zmätený a zarmútený. Prorokovi púšte bolo to všetko nepochopiteľným tajomstvom. Chvilkami ho sužovalo šeptanie démonov a tmavé mračná, obavy ho pre-máhaly. Je možné, že sa ešte nezjavil ten dlho očakávaný vysloboditeľ.“ Desire 215—216.

3. Čo robil Ježiš, kým učeníci Jána vyčkávali na rozhovor s ním? Aké posolstvo im dal pre Jána? Luk. 7, 21—23.

„Jeho Božstvo bolo zjavné v tom, že sa prispôboval potrebám trpiaceho ľudstva. Kristova sláva se prejavila v jeho priazni k nám, bez ohľadu na naše nízke postavenie. Spasiteľove slová: „Blahoslavený je ten, kto sa na mňa nepohoršil“, bola jemnou výtkou Jánovi. Táto veta nebola bez účinku. Ján jasnejšie pochopil smysel Kristovho poslania a podrobil sa Bohu na život a na smrť, aby čo najlepšie slúžil záujmu veciam, ktoré miloval.“ Desire 217—218.

4. Ktoré tri otázky o Jánovi postavil Ježiš ľudu po odchode jeho učeníkov? Ako odpovedal sám na posolstvo? Luk. 7, 24—26.

Cirkve adventist

V Sázavě

K N I H O V

Muž veľkého poslania.

5. Ktoré proroctvo starého zákona sa čiastočne splnilo v diele Jánovom? Luk. 7, 27. Mal. 3, 1a.

6. Čo hovoril Ježiš o Jánovi ako prorokovi? Luk. 7, 28.

„Z čoho pozostáva pravá veľkosť, ktorú si nebesia vážia? Nie sú to bohatstvá, ani postavenie ani vznešený pôvod, rozumové nadanie, ktorým svet pripočítava veľkosť samých u seba. Keď sú použité k vlastnému užitku, stáva sa i najväčší dar kliatbou. Boh si cení len morálne hodnoty. Láska a čistota sú vlastnosť Bohu, najdrahšie. Ján zostal v očiach Pána veľkým, lebo sa pred vyslancami Sanhedrinu i pred svojimi vlastnými učeníkmi zdržal akejkoľvek snahy o vlastnú slávu a dôrazne poukázal na Ježiša, ako na toho, ktorý bol zaslúbený. Jeho nezištná radosť z Kristovej činnosti predstavuje najvyššiu vznešenosť, zjavenú v človeku.“ Desire 219.

7. Aký prenikavý vliv malo Jánovo kázanie i život? Čo urobili farizeovia a zákonníci? Mat. 3, 5—6. Luk. 7, 29. 30.

8. Ku komu pripodobnil Ježiš, ľud onej doby? Čo hovorí o ňom a o Jánovi? Prečo? Luk. 7, 31—35.

Najväčší prorok obetovaný.

9. Čo osnovala Herodiada proti Jánovi? Pre ktorú príčinu? Mar. 6, 18. 19.

10. Ako sa díval Heródes na Jána? Čo o ňom vedel? Mar. 6, 20.

„Heródes veril, že Ján je prorokom Božím a bol rozhodnutý prepustiť ho zato na slobodu. S prevedením svojho úmyslu odkladal, zo strachu pred Herodiadou.“ Desire 220.

11. Ako byly oslavované Heródesove narodeniny? Aký nezmyslený sľub dal za ponížujúceho vlivu tejto príležitosti? Mar. 6, 21—23.

12. Čo si mala dievka od Heródesa vyžladať na radu svojej matky Herodiady? Aké slová k tomu volila? Mar. 6, 24. 25.

„Mnohej myslí je Jánov osud hlbokým tajomstvom. Pýta sa, prečo ostal na koniec opustený, aby zomdlel a zahynul vo väzení. Ľudský zrak nemôže prezrieť tajomstvo tejto temnej záležitosti, no predsa nemôže to otriasť našu dôveru v Boha, keď uvážime, že Ján bol len spoluúčastníkom na utrpeniach Kristových. Všetci, ktorí nasledujú Krista ponesú korunu obeti. Ján musel piť mučenícky kalich pre spásu tisícich tých, ktorí v neskorších dobách predchádzali väzením v ústrety smrti. Akou veľkou potechou bolo pre nasledovníkov Pána Ježiša, keď hynuli o osamelých žalároch mečom, nafahovaní na škripce, vedení na hranice, ktorí boli zdanlive Bohom aj ľuďmi zabudnutí, keď si pomysleli, že Ján Krstiteľ o ktorom sa sám Kristus vyjadril a vydal svedectvo, že bol verný a prešiel podobnou skúškou.“

13. Jak to zapôsobilo na Herodésa? Prečo vyhovel jej krvilačnej žiadosti? Čo hneď nariadil? Mar. 6, 26—28.

14. Za koho pokladal Heródes Ježiša, keď neskoršie počul o jeho diele? Mat. 14, 1—2.

Boh nevedie svoje dielky ináč, ako by si sami prialy, aby byly vedené, keby videly koniec veci hneď na začiatku a odhalily slávu úmyslov, ktoré sa splňujú, keď sú jeho spolupracovníkmi. Ani Enoch, ktorý bol premenený pre svätosť a vzatý do neba, ani Eliáš, ktorý tam vystúpil v ohnivom voze neboli väčší ani viac poctení ako Ján Krstiteľ, ktorý zahynul osamote v žalári. „Lebo vám je to z milosti dané pre Krista, aby ste nielen v neho verili, ale tiež pre neho aj trpeli.“ Účasť na utrpeniach Kristových je najzávažnejším poverením a najvyššou poctou.

Čtení Bible: Sk. 17 — Řím. 7.

Bůh si člověka vede různým způsobem.

N. 10. 1. Tess. 2, 13

P. 11. Iz. 30, 21

Ú. 12. Jan 16, 13

S. 13. Ž. 19, 2—4

Č. 14. Oz. 12, 13

P. 15. Sk. 27, 23. 24

S. 16. Řím. 8. 28

V. s. 7. 12; z. s. 16. 16

7. úkol — 16. listopadu 1946.

Podobenství o rozséváči.

Oddíl Písma: Mat. 13, 1—25.

Zlatý text: „V dobrou pak zemi vsatý ten jest, kterýž slyší slovo a rozumí, totiž kterýž užitek nese. Nesef pak někdo stý, a jiný šedesátý, jiný pak třidcátý.“ Mat. 13, 23.

Čtyři rozličné půdy.

1. Který prostředek Bůh také vyvolil ke zjevení své pravdy lidstvu? Ž. 78, 2; Mat. 13, 34. 35.

„V Kristově vyučování pomocí podobenství jest zjevena ta samá zásada, jako v jeho vlastním poslání na svět. Abychom mohli poznati božskou povahu a život, vzal Kristus na sebe naši lidskou přirozenost a žil mezi námi. Božství se tak zjevilo v lidství; neviditelná sláva, ve viditelné podobě člověka. Lidé mohli poznávati neznámé pomocí známého; věci nebeské jim byly zjeveny ve věcech pozemských. Bůh se tu projevil jako člověk. Tak tomu bylo i v Kristově učení: neznámé bylo lidem znázorněno tím, který jim stál tváří v tvář; nebeské pravdy věcmi této země, neboť ty byly lidu nejbližší. V podobenství káral pokrytectví a zlé skutky těch, kteří zaujímali vysoká postavení. V obrazném rčení často zahalil pravdu tak říznou, že

by byli jeho slovům ani nenaslouchali a učinili rázný konec jeho dílu, kdyby byla vyřčena jako přímé obvinění." Chr. O. Less. 17. 22.

2. Popište okolnosti za kterých Ježíš proslovil své první podobství. Mat. 13, 1—3.

3. Kam padla některá rozsívaná zrna? Co se s nimi stalo? Mat. 13, 4.

4. Kam padla jiná? Co se stalo s těmi? Mat. 13, 5. 6; Luk. 8, 6.

5. Jaký osud stihl další z nich? Co následovalo v tomto případě? Mat. 13, 7.

6. Která zrna však obstála a jaký byl výsledek jejich růstu? Mat. 13, 8.

7. Jak Ježíš zdůraznil důležitost tohoto podobství? Mat. 13, 9. 18.

8. Na co se učedníci tázali? Jak jim odpověděl? Mat. 13, 10—15.

9. Proč se Ježíšovým učedníkům dostává tak velkých požehnaní? Mat. 13, 16. 17.

Na cestě, v trní a kamení.

10. Jaké vysvětlení bylo dáno o semeni, které padlo u cesty? Mat. 13, 19; Luk. 8, 11. 12.

„Jest to Boží slovo, které padlo do srdce nepozorného posluchače. Srdce, které se stalo průchodištěm světských věcí, zábav a hříchů, je jako tvrdá cesta, udušaná tisícerými šlépějemi lidí i zvířat. Duše, vyčerpaná sobeckými snahami a hříšnými choutkami, je „zatvrzena oklamáním hřicha“. Duchovní schopnosti jsou ochromeny. Člověk slyší slovo, ale nevyrozumívá mu. Lidé neprohlédají, že se vztahuje na ně samotné. Nepoznávají svůj nedostatek a své nebezpečí. Neuvědomují si Kristovu lásku a poselství jeho milosti miji, jako něco, co se jich vůbec netýká. Jako ptáci číhají, aby sezobali zrnka, která dopadla na cestu, tak je i satan připraven, aby z duše vytrhl símě pravdy.“ Chr. O. Less. 44.

11. Který druh lidí je představen tím, u něhož se dostane símě na půdu kamenitou? Která zkušenost vede k malomyslnosti? Mat. 13, 20. 21.

„Velmi mnozí prohlašují, že slouží Bohu; ale neznají ho ze zkušenosti. Jejich touha po činění jeho vůle jest založena na jejich vlastních náklonnostech, a ne na hlubokém přesvědčení Ducha svatého. Vyznávají, že přijali Krista, jako svého Spasitele, ale nevěří, že jim chce dáti moc k přemožení hříchů. Nemají žádný osobitý vztah k živému Spasiteli, a jejich povaha zjevuje nadále vrozené i hýčkané vady.“ Ch. O. Less. 48.

12. Kterou třídu lidí zastupují ti, u nichž se zrno dostane mezi trní? Mat. 13, 22.

„Žádná třída lidí není prosta pokušení přílišného vezdejšího pečování. Chudému je jeho omezení, námaha a bázeň před nouzí, pramenem úzkosti a obtíží. Bohatého zase stihá bázeň před ztrátou postavení a množství jiných skličujících starostí. Mnozí křesťané zapomínají na Kristovo poučení, jež jim ukázal na polním kvítí. Nedůvěřují v jeho neustálou péči. On nemůže nésti jejich břímě, poněvadž je na něho neuvrhli. Tím se stává, že lidé místo toho aby byli životními potížemi vedeni k hledání pomoci a útěchy u Spasitele, se nechají jimi přímo oddělit od toho, který jest jejich jedinou nadějí. Símě slova nemůže za takových okolností vydati ovoce; neboť život duše je vyčerpán péčí o trní tohoto světa.“ Chr. O. Less. 51. 52.

13. Je ještě vzdálen čas, kdy je třeba obzvláštní ostražitosti před věcmi, které jsou zde znázorněny „trním“? Luk. 21, 34. 35.

„Půda krásná“ (Ž.)

14. Kdo jest pokládán za toho, u něhož sémě padlo v zemi dobrou? Mat. 13, 23; Luk. 8, 15.

„Dobré a ctné srdce, o kterém podobenství mluví není srdcem bez hříchu! Evangelium jest přece kázáno ztraceným! Kristus sám praví: „Nepřišel jsem hledati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.“ Ctné srdce má takový člověk, který se podvoluje působení Ducha svatého. On vyznává svou vinu a cítí, že je mu třeba milosti a lásky Boží. Má upřímné přání poznati pravdu a býti jí poslušen. Dobré srdce jest však srdce věřící, srdce, které věří ve slovo Boží. Jest nemožné přijmouti slovo bez víry. „Nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho pilně hledají, že odplatu dává.“ Chr. O. Less. 58. 59.

15. Co bychom měli činiti, když víme o veliké lásce Boží k nám, a o jeho moci, která nás může zachrániti i zachovati? Luk. 21, 36; Juda 24—25.

„Není tím řečeno, že posluchači vystižení zrny vsátými podle cesty, na skále a v trní — musí zůstatí takovými, jací jsou. Duch Boží neustále touží po tom, aby zmařil kletbu mámení, která lidi drží a vyčerpává ve světských věcech, aby mohl v jejich srdcích vzbuditi touhu po nepomíjejícím pokladu. Je to jen přímé, osobní a vědomé odporování Duchu svatému, když se lidé stávají nepozornými a nedbalými ke slovu Božimu. Bůh nás vyzývá, abychom svou mysl naplnili velkými a čistými myšlenkami. Přeje si, abychom uvažovali o jeho lásce i milosti a studovali to obdivuhodné dílo jeho velikého plánu vykopení. Pak bude naše pochopení pro jeho pravdu stále jasnější a jasnější; vyšší a svatější bude naše touha po čistotě srdce a jasnosti mysle. Duše, která prodlévá v čisté atmosféře svatých myšlenek, bude přeměněna studiem Písma, které člověka spojuje s Bohem.“ Chr. O. Less. 56. 60.

Bůh vede za jistých podmínek.

N. 17.	Ž. 25, 4, 5	Č. 21.	Mat. 6, 33
P. 18.	Pláč J. 3,, 25, 26	P. 22.	Př. 3, 5, 6
Ů. 19.	2. Tím. 2, 15	S. 23.	Jan 10, 4
S. 20.	Ž. 25, 9, 10	V. s. 7, 23; z. s. 16, 09	

8. úkol — 23. listopadu 1946.

Další podobenství o království.

Oddíl Písma: Mar. 4, 26—29. Mat. 13, 31—52.

Zlatý text: „Opět podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu pěkných perel. Kterýž když našel jednu velmi drahou perlu, odšed, prodal všecko, což měl, a koupil ji.“ Mat. 13, 45, 46.

Jiné podobenství o rozséváči.

1. K čemu dále Kristus přirovnal království Boží? Kdo je představen rozséváčem a žencem? Mar. 4, 26, 27.

„Podobenství o rozséváči vyvolalo mnoho otázek. Mnozí z posluchačů z toho usoudili, že Kristus nemíní zříditi nějaké pozemské království, a mnozí zase tím byli zmateni. Když Kristus zpozoroval jejich rozpaky, použil jiného znázornění, ve snaze, odvésti jejich myšlenky od naděje na pozemské království k dílu Boží milosti v duši člověka.“

„Hospodář, který „přičiní srp, když úroda sežrá“, nemůže býti nikdo jiný nežli Kristus. Jest to on, který v poslední veliký den sežne úrodu země. Avšak rozséváče představují ti, kteří pracují na místě Kristově. O semeni se pravi, že „vzešlo a vzrostlo, jakž on neví“, ale jinak je tomu při Synu Božím. Kristus nezaspi nad tím, co jest mu svěřeno, bdí dnem i nocí. Jemu je dobře známo, jak símě prospívá.“ Chr. O. Less. 62, 63.

2. Jak postupuje vzrůst rostliny? Čeho je to krásným podobenstvím? Mar. 4, 28, 29.

„Klíčení semene představuje počátek duchovního života, a další vývin rostliny je krásným obrazem křesťanova pokroku. Jako v přírodě, tak i v milosti; není života tam, kde není vzrůstu. Rostlina musí růsti, nebo zahynouti. Její vzrůst jest tichý a nepostřehnutelný, a přec pokračuje; tak jest i s rozvojem křesťanského života. Na každém stupni vývinu, má náš život býti dokonalý; avšak, když se při nás splní Boží úmysl, bude to znamenati neustálý pokrok. Posvěcení jest dílem celého života. S rozmnožováním našich příležitostí, mohutní také naše zkušenost a vzrůstá naše poznání.“

„Kristus touží potom, aby se projevil v srdcích lidí a snaží se o to skrze ty, kteří v něho věří. Účelem křesťanského života je přinášení ovoce — jest to zjevení Kristova charakteru ve věřících — aby se mohl projevit stejnou měrou i v ostatních lidech. Chr. O. Less. 65—67.

Kvas a zrno hořčičné.

3. Kterou otázkou uvedl Ježíš následující podobenství? Mar. 4, 30.

„Farizeové se tázali mezi sebou, jak tento nenáročný učitel může povznést Izraele k neomezenému panování. Jak chtěl zříditi nové království bez jakéhokoliv bohatství, moci a slávy? Kristus vystihl jejich myšlenky a odpověděl jim na ně.“ Chr. O. Less. 76.

4. Jaké je hořčičné zrno v porovnání s jinými semeny? Jaká změna však nastane, když vyrostе v rostlinu? Mat. 13, 31. 32.

„Thompson viděl na pláni u Akre hořčičné rostliny vysoké i nad 3 metry.“ Life of Chr., C. Geikie.

„V každém pokolení měl Bůh pro svou církev zvláštní pravdu a zvláštní dílo.“ V tomto posledním pokolení má podobenství o zrně hořčičném dosáhnouti vrcholného a slavného splnění. Malé seménko se stane stromem. Poslední výstražné poselství milosti dosahuje již ke „každému národu a lidu“, aby v Ježíšově jménu shromáždilo lid a jeho slávou ozářilo zemi.“ Chr. O. Less. 78. 79.

5. Jak dále Ježíš vypočetl podstatu svého království? Mat. 13, 33.

„Kvas skrytý v těstě pracuje nepozorovaně, až na konec pronikne celou hmotou. Tak tajemně, tiše a nezadržitelně působí kvas pravdy, když je mu dovoleno působiti k změně duše.“ Chr. O. Less. 98. 99.

Skrytý poklad a drahocenná perla.

6. Čemu je chtěl Ježíš naučiti podobenstvím o skrytém pokladu? Mat. 13, 44.

„Tak i ten, kdo nalezl nebeský poklad, nebude pokládati žádnou práci za příliš těžkou a žádnou obět za příliš drahou, jedná-li se o získání pokladu pravdy.“ Chr. O. Less. 104.

„Písmo svaté jest pole a evangelium jest jeho skrytým pokladem. Země sama není protkána tolika zlatými žilami a naplněna tolika drahými věcmi, jako Slovo Boží.“ „Naše spasení závisí na poznání pravdy obsažené v Písmě. Bůh si přeje, aby se stala našim vlastnictvím. Nikdy se nevzdejte svého hledání, dokud jste se nepřesvědčili o svém poměru k Bohu a o jeho záměru s vámi!“ Pak jistě neustanete ve své cestě za touto pravdou, Jer. 9, 23. 24; Jan 17, 3. Chr. O. Less. 104. 111.

7. Jaký jiný obraz Ježíš použil, aby vystihl vyvýšenost nebeského království? Jak horlivě má být perla hledána? Mat. 13, 45. 46.

„Kristus sám jest onou perlou vysoké ceny. V něm je soustředěna sláva Božích vlastností. Každá stránka Pisma září jeho světlem. Jeho spravedlnost jest jako čistá, bílá perla „nemající poskvrny, ani vrásky“. Žádné lidské dílo nemůže nahradit tento veliký a drahocenný dar Boží. V Kristu „jsou všechny poklady moudrosti a poznání.“ Chr. O. Less. 115. 116.

Rybářova síť.

8. Ke kterému známému obrazu přirovnal Kristus jinou stránku svého duchovního království? Mat. 13, 47.

9. Popište, jak si počínají rybáři. Mat. 13, 48.

10. Co se bude dítí při konci světa? Mat. 13, 49. 50.

„Zatahování sítí jest kázání evangelia. To shromažďuje do církve, jak dobré, tak i zlé. Až bude poslání evangelia skončeno, soud vykoná dílo rozdělení.“

„Po celou dobu zkoušky Duch Boží lidem nabízí dar života. Ti, kteří zavrhnou jeho výzvu, zpečetí tím svůj vlastní osud. Bůh, pro dobré člověka, stanovil že hřích musí býti zničen, jako zlá zhoubá vesmíru. Ti, kteří přesto lnou k hříchu, zaniknou spolu s ním.“ Chr. O. Less. 122, 123.

Věci nové i staré . . .

11. Jakou otázku položil Ježíš učedníkům, když pronesl tato podobenství? Jak mu odpověděli? Mat. 13, 51.

12. Kterým přirovnáním Kristus vystihuje dílo svých následovníků? Co míní věcmi „novými i starými“? Mat. 13, 52.

„Získané bohatství hospodář neukládá. Vynáší je, aby je rozdělil s jinými. Užíváním poklad vzrůstá. Tak Kristus učí, že pravda, svěřená jeho učedníkům, má být rozšířena do celého světa. A poznání pravdy bude ještě dále vzrůstat, když bude sdíleno s jinými.“ Chr. O. Less. 124.

„V každém věku byl zaznamenán nový rozvoj pravdy, co Boží poselství lidu jisté doby. Všechny staré pravdy jsou důležité; nová pravda jest závislá od pravdy staré a jest jen jejím rozšířením. Jedině tak, jak jsou chápány, staré pravdy, může býti porozuměno i pravdám novým. Když Kristus chtěl učedníkům zjevit pravdu svého vzkříšení, počal „od Mojžíše a všech proroků“ a „vykládal jim všechna ta Pisma, kteráž o něm byla.“ Avšak jest to světlo, jímž září pravda právě rozvinutá, jež vyvyšuje pravdu starou. Ten, kdo zavrhuje, nebo pomíjí pravdu novou, ve skutečnosti neovládá pravdu starou. Pro něho ztratila svou živoucí sílu a stala se mu pouhým životním zvykem. Mnozí, kteří prohlašují, že věří a učí evangelium — odložili stranou Pisma Starého zákona,

o ktorých Kristus prohlásil: „Taf svědectví vydávají o mně!“ Odmítáním Starého odmítají i zákon Nový, neboť oba jsou částí jednoho nedělitelného celku. Žádný člověk nemůže dokonale vysvětliti zákon Boží bez evangelia, nebo evangelium bez zákona. Evangelium je již obsaženo v zákonu, a jím jest zákon teprve rozvinut v celé své svatosti. Zákon jest kořenem a evangelium jeho květem, vůní a ovocem.“ Chr. O. L. 127, 128.

Cesty Boží (5) Hľadanie Boha (2).

N. 24.	Pr. 3, 17.	Š. 28.	Ž. 16, 11.
P. 25.	Ž. 25, 10.	P. 29.	Jer. 33, 3.
U. 26.	Pr. 4, 11, 12.	S. 30.	Iz. 55, 6.
S. 27.	Mat. 7, 13, 14.	v. s. 7. 34;	z. s. 16. 03.

9. úloha — 30. novembra 1946.

Podobenstvo o kúkoli.

Oddiel Písma: Mat. 13, 24—30. 36—43.

Zlatý text: „Vtedy sa budú spravdiví skvief ako slnce v kráľovstve svojeho Otca. Kto má uší na to, aby počul, nech počuje!“ Mat. 13, 43.

Siatba.

1. Čomu pripodobnil Pán Ježiš nebeské kráľovstvo, keď pokračoval vo svojich zvláštnych podobenstvách? Mat. 13, 24.

2. Čo sa stalo, kým ľudia spali? Kedy sa len ukázalo dielo nepriateľa? Mat. 13, 25. 26.

Kúkolom v tomto podobenstve je označená plevel. Kým vyrastie až do klasu je veľmi podobná pšenici alebo jačmeňu. Ich stebľá sú si tak podobné, že sa ťažko medzi sebou rozoznajú, dokiaľ sú obe rastliny menej vyvinuté.

3. Načo sa dopytovali slúžobníci svojho hospodára? Akú im dal odpoveď? Mat. 13, 27. 28a.

4. K čomu boli odhodlaní? Čo im musel povedať? Mat. 13, 28b. 29.

5. Ako dlho musí rásť pšenica s kúkolom? Čo prikázal hospodár žencom o žatve? Mat. 13, 30.

„Kristus učil zjavne, že tí, ktorí zotrávajú vedome v hriechu, musia byť od cirkvi odlúčení; ale nesveril nám súd nad ich charakterom a pohnútkami. Našu prirodzenosť pozná On až príliš dobre, než by nám sveril také dielo. Keby sme sa pokúsili vylúčiť z cirkve tých, o ktorých sa domnievame, že nie sú pravými kresťanmi, iste by sme pochybili. Často sa dívame na tých, ako na beznádejných, ktorých prave Kristus k sebe priťahuje. Keby sme my mali rozhodovať o týchto dušiach,

podľa nášho nedokonalého súdu, zničili by sme pravdepodobne ich poslednú nádej.

V slovách Spasiteľa nachádzame ine naučenia, ktoré sa prejavujú v podivuhodnom odpustení a láske. Ako má kúkoľ svoje korene tesne spojené s koreňami dobrého zrna, tak môžu byť falošní bratia v cirkvi úzko spojení s vernými učeníkmi. Opravdivý charakter týchto domnelých kresťanov sa na začiatku úplne nezjaví, ale keby boli z cirkvi predčasne vylúčení, mohli by byť kameňom urazu tým, ktorí by ináč zostali vernými." Chr. Obj. Lessons 71, 72.

Výklad podobenstva.

6. O čo požiadali učenici Ježiša, keď prepustil zástup? Mat. 13, 36.

7. Kto je rozsievateľom dobrého semena? Mat. 13, 37.

8. Čo je pole? Kto je dobrým semenom a kto kúkoľom? Mat. 13, 38.

„Duch svätý prišiel na zem a všade pôsobí na ľudské srdcia, ale v cirkvi Božej máme rásť a dozrieť pre Božiu obilnicu. Dobré zrno predstavuje tých, ktorí sa pôsobením slova Božieho narodili z pravdy. Kúkoľ predstavuje onú triedu, ktorá je ovocím a stelesneným kľamom nepravých zásad." Chr. Obj. Less. 70—71.

9. Kto je onen nepriateľ, ktorí nasial kúkoľ? Kedy bude žatva a kto bude zastávať úlohu žencov? Mat. 13, 39.

Koniec vlády hriecha.

10. Čo sa stáva obyčajne s kúkoľom? Kedy to bude uskutočnené podľa podobenstva? Mat. 13, 40.

11. Ktorá veľká udalosť nastane na konci sveta? Mat. 13, 41. 42.

12. Aký konečný zánik postihne tých, v posledný veľký deň, ktorý sa Bohu nepoddali? Prečo sa tak stane? Žalm 37, 20; Mal. 4, 1.

„Neni to nejaký ľubovoľný prejav moci zo strany Božej. Tí, ktorí zavrhnú Božiu milosť, žnú to, čo zasiali. Boh je prameňom života. Keď si niekto zvolí službu hriecha, odlučuje sa od Boha, ktorý je podstatou jeho života. Kristus hovorí: „Všetci, ktorí ma nenávidia, milujú smrť." Prisl. 8, 36. Boh im daruje život, aby mohli rozvinúť svoju povahu a zjaviť svoje zásady. Keď tak urobia, dostavia sa následky ich vlastnej voľby. Satan a všetci tí, ktorí sa s ním poja vylučujú sa životom vzpúry so súladu s Bohom, takže už aj jeho prítomnosť je pre nich ohňom spaľujúcim. Sláva toho, ktorý je láska je pre nich zničujúca."

Počiatok vlády spravodlivosti.

13. Aké dokonalé bude dielo obnovy, až budú odstránené všetky stopy hriechu? Iz. 65, 17. Zj. 21, 1. 4. 5. 7.

14. Ktorá nepredstaviteľná slávna skúsenosť očakáva onú triedu ľudí, čo je započítaná k pšenici? Mat. 13, 43.

„Roky večnosti vo svojom priebehu prinesú zachráneným vždy bohatšie a slávnejšie zjavenia známosti o Bohu a Pánu Ježišovi. Tak ako sa bude stupňovať ich poznanie, tak tiež bude rásť ich láska, vďačnosť a radosť. Čím viac sa ľudia učia o Bohu, tým viac musia obdivovať jeho charakter. Keď Pán Ježiš otvorí pred nimi bohatstvá svojho vykúpenia a svoje úchvatné činy behom celého sporu a zápasu so satanom, rozozvučí sa srdce vykúpených ešte vrelejšou oddanosťou s nesmiernou radosťou dotknú sa strún svojich zlatých hárf a desaťtisíckrát desaťtisíc, tisíce tisíc hlasov spojí sa v mohutný hymnus chvály.

Veľký spor je ukončený, už viac nebude hriechu ani hriešnika. Celý vesmír je celkom jasný. Všetko stvorenstvo sa teší naplnené harmóniou a slávou. Od tvorcu všetkého plynie plnosť života, svetla a šťastie do ďalekých oblastí nesmierneho priestoru. Od najnepatrnejšieho atomu k tomu najväčšiemu svetu, všetko živé i neživé zjavuje svojou nezastretou krásou a dokonalou radosťou najväčšiu pravdu života: „Boh láska je.“

V. Spor. 426.

Čtení Bible: Gal. 3 — 2. Tess. 3.

Podmínky úspěšné modlitby.

N. 1. Jan 14, 13

P. 2. Mar. 11, 24

Ú. 3. Jer. 29, 13

S. 4. Mar. 11, 25

Č. 5. 2. Par. 7, 14

P. 6. 1. Jan. 3, 22

S. 7. 1. Jan. 5, 14

V. s. 7. 43; z. s. 15. 59

10. úkol — 7. prosince 1946.

Den plný událostí.

Oddíl Písma: Luk. 8, 22—30; Mar. 4, 36—41.

Zlatý text: „Navrať se do domu svého, a vypravuj, kterak veliké věci učinil tobě Bůh. I odešel, po všem městě vypravuje, jak veliké věci učinil jemu Ježíš.“ Luk. 8, 39.

Utišení rozbouřených vod.

1. K čemu vyzval Ježíš učedníky, když proslovil svá podobenství o podstatě Božihokrálovství? Mar. 4, 35; Luk. 8, 22.

„Po celý den učil a uzdravoval, a když nadešel večer, zástupy se dosud tísnily kolem něho. Den za dnem se jim věnoval, sotva si dopřáváje chvíle k jídlu a odpočinku. Zlomyslné posuzování a podceňování, se kterým jej farizeové neustále pronásledovali, činilo jeho práci ještě obtížnější a únavnější; a nyní na sklonku

dne byl již tak vyčerpán, že se rozhodl vyhledati si odpočinek na některém osamělém místě protějšího břehu jezera." D. 333.

2. Co učinili učedníci? Kdo je ještě doprovázel? Mar. 4, 36.

3. Co prozradilo Ježíšovu únavu? Luk. 8, 23a.

4. Čím byli učedníci náhle ohroženi? Ke komu volali o pomoc? Mar. 4, 37; Luk. 8, 23b. 24.

„Vysílení úsilím o sebezachování, zapomněli, že je s nimi Ježíš. Když poznali, že všechna jejich námaha jest marnou, a že jim hrozí již jen smrt, tu si teprve uvědomili, na či rozkaz svoji plavbu podnikli. V Ježíši byla jejich jediná naděje. Či byl ten, který vítězil nad nemocemi, démony a smrti, nyní bezmocen, pomoci svým učedníkům?" D. 334.

5. Co bylo Spasitelovou odpovědí na jejich naléhavé volání? Co se stalo? Mar. 4, 38. 39.

„Jejich volání Ježíše probudilo. V záři blesku zahlédli na jeho tváři nebeský mir; v jeho pohledu sebeobětovnou a něžnou lásku. Obrátili se celým svým srdcem k němu a volali: „Pane, zachraň nás, hyneme!" D. 334, 335.

6. Co jim jemně vytkl? Jak učedníci vyjádřili svůj údiv nad podivuhodným zázrakem, jímž byli zachráněni? Mar. 4, 40. 41.

„Jak často se děje i s námi podobně! Když se zesiluje bouře pokušení a hrozná blesky křížují oblohu a vlny kolem nás bijí, zápasíme často s bouří sami, zapominajíce na toho, který nám jediné může pomoci. Důvěřujeme příliš ve svoji vlastní sílu až nakonec je naše naděje ztracena a my stojíme tváří v tvář zániku. Pak teprve si vzpomínáme na Ježíše. Voláme-li k němu, aby nás zachránil, nebudeme volati nadarmo. Přestože s bolestí musí pokárati naši nevěru a přílišnou sebedůvěru, neodepře nám nikdy pomoc, kterou potřebujeme." D. 336.

Zlí duchové se podrobují.

7. Koho Ježíš a učedníci polkali, když vystoupili na břeh? Luk. 8, 27; Mat. 8, 28.

„Matouš se zmiňuje o ďábelnicích; Marek a Lukáš pouze o jednom." „Běžné a nejpravděpodobnější vysvětlení jest to, že i zde byli dva, avšak jeden byl mnohem význačnější než druhý; buď byl hroznější, nebo vyššího postavení a lépe známý, a proto je u Marka a Lukáše zmínka jenom o jednom." Sam. J. Andrews: „The life of Our Lord." 301.

„Jejich lidská podoba se zdála býti zahlazena démony, kteří je ovládali. Byli spíše podobni šelmám, nežli lidem." D. 337.

8. Co činili tito nešťastníci? Jaká slova jim byla démony vnučena? Jak naprosto byli jimi podmaněni? Luk. 8, 28 b. 29.

„V převaze své moci vyzval nečisté duchy, aby z nich vyšli. Jeho slova pronikla zatemnělou myslí těchto mužů. Nejasně tušili, že na blízku jest ten, který by je mohl vytrhnouti z moci sužujících démonů." D. 338.

9. Co se Ježíš otázel? Jak mu bylo odpověděno? Luk. 8, 30.

10. Jakou žádost démoni vyjádřili, používše postižených mužů jako medií? Co bylo na blízku? O co dodatečně žádali? Luk. 8, 31. 32.

11. Co jest zjeveno o původu duchů zla? Zj. 12, 7—9.

„Zlí duchové nebyli takoví původně; byli na počátku stvořeni bez jakéhokoli hříchu a byli přirozeností, moci i slávou rovni svatým bytostem, které jsou nyní posly nebes. Padli však do hříchu a spikli se společně, aby zneuctili Boha a zničili člověka. Byli spojeni se satanem v jeho vzpouře a s ním vyvrženi z nebe a po celé následující věky spolupracovali s ním nadále v jeho odboji proti božské autoritě. V Písmě se nám praví o jejich úkladech a vládě nad naši zemí, o jejich různých řádech, inteligenci a lstivosti i o jejich podlém záměru proti míru a blahu lidstva.“ Velký spor, 315.

12. Kam bylo démonům dovoleno vejíti? Co se stalo? Mar. 5, 13.

„Dovolil jim, aby zničili stádo vepřů, na pokárání těch Židů, kteří tato nečistá zvířata chovali z touhy po zisku. Kdyby byl démony neobmezil byli by strhli do moře, nejenom samotné vepře, ale i jejich hlídače a majitele. Jen jeho moci a milosti děkovali za svou záchranu. Dále měl tento výjev sloužiti k tomu, aby učedníci mohli býti svědky hrozné moci satana nad lidmi i zvířaty.“ Velký spor, 316.

Slavný ohlas Kristovy činnosti.

13. Co učinili lidé, když uslyšeli o tomto projevu božské moci? Co spatřili? Luk. 8, 35.

14. Co jim vyprávěli o tomto zázraku očití svědkové? O co nakonec společně požádali? Luk. 8, 36. 37.

15. Čeho se uzdravení muži horlivě dovolávali? Jaké odpovědi se jim dostalo? Jak věrně splnili toto poslání? Luk. 8, 38. 39.

„Zde bylo pole jejich činnosti, — jíti do svých pohanských domovů a vyprávěti o pozhnáních jichž se jim od Ježíše dostalo. Bylo jim zatěžko, že musí být odloučeni od Spasitele. Bylo také jisté, že je potkají veliké těžkosti mezi jejich pohanskými krajany. Zdálo se i, že je jejich dlouhé odloučení od společnosti neopravňovalo k dílu, které jim on naznačil. Jakmile jim však Ježíš určil jejich povinnost, byli hotovi poslechnout. Nevypovídali o Ježíši pouze svým domácím a sousedům, ale prošli celou Dekapolií a vyprávěti všude o jeho spasitelné moci, a líčili, jak je osvobodil od démonů. Když konali toto dílo, mohli přijmouti větší pozhnání, než kdyby, pouze pro své vlastní dobré, zůstali v Ježíšově blízkosti. Práci na rozšíření dobrých zvěstí spasení, jsme přiváděni do blízkosti Ježíšovy.“ D. 339, 340.

O co se máme modliti.

N. 8. Ž. 32, 5, 6

Č. 12. Jak. 1, 5

P. 9. Ž. 19, 13

P. 13. Mat. 6, 11

Ú. 10. Mat. 6, 13

S. 14. Ž. 34, 11

S. 11. Luk. 11, 13

V. s. 7. 50; z. s. 15. 58

11. úkol — 14. prosince 1946.

Učení a uzdravování.

Oddíl Písma: Luk. 8, 40—42. 47—51, Mar. 5. 21—43.

Zlatý text: „Jakmile uviděla žena, že se to neutajilo, s třese-
ním přistoupila, padla před něj a přede vším lidem vy-
pravovala, pro kterou příčinu se ho dotkla a jak byla na-
jednou vyléčena.“ Luk. 8, 47.

Prosba Jairova.

1. Kam se odebral Ježíš po uzdravení ďábelníků v Gadaře?
Jak byl přijat? Luk. 8, 40; Mar. 5, 21.

2. Která význačná osobnost vyhledala Ježíše ve svém velikém
zármutku? Jak projevil svou pokoru? Luk. 8, 41.

„Když se Ježíš navrátil z Gergesee na západní břeh, nalezl
tam očekávající zástup, který ho radostně vítal. Nějaký čas
setrval při pobřeží, učil a uzdravoval, a potom se odebral do
domu Léviho Matouše, aby se setkal při hostině s publikány.
Zde jej nalezl Jairus, kníže školy.“ D. 342.

„Kníže školy, ... nebo stařešina rady, byl u Židů ve veliké
váznosti.“ Farrar.

3. Co bylo příčinou zármutku tohoto knížete? Jak zřejmou
víru v Ježíše zjevil? Luk. 8, 42; Mar. 5, 23.

4. Jak se Ježíš choval k jeho prosbě? Kdo se k němu při-
družil? Mar. 5, 24.

„Ježíš se vydal ihned na cestu s knížetem k jeho domovu.
Třebaže učedníci viděli již tak mnohé z jeho skutků milosrden-
ství, byli překvapeni ochotou, se kterou vyhověl naléhání
hrdého rabína. Následovali svého Mistra spolu s lidem, který
byl pln zvědavosti a očekávání. Dům knížete byl nedaleko,
avšak Ježíš a jeho společníci jen pomalu postupovali kupředu,
neboť zástup je tísnil se všech stran. Úzkostlivý otec byl roz-
trpčen každou chvilkou odkladu; avšak Ježíš soucítit s lidem.
Tu a tam se zastavil, vyprostil trpícího, nebo potěšil srdce, jež
bylo zarmoučeno.“ D. 342.

Dotek víry.

5. Kdo také byl v zástupu, který se tlačil k Ježíši, když byl
na cestě do domu hodnostářova? Jak dlouho již byla nemocná?

U koho až dosud vyhledávala pomoc? S jakým úspěchem? Marek 5, 25. 26.

6. Jak projevila svou víru v uzdravující moc Ježíšovu? Co řekla sama k sobě? Mar. 5, 27. 28.

„Ta zlatá příležitost nadešla. Byla v blízkosti velikého Lékaře. Avšak uprostřed ruchu nemohla k němu promluvit, a nezachytila více, než mihající mihnutí jeho postavy. V obavě, aby neztratila svou jedinou naději a pomoc, se prodírala kupředu; „nebo si byla řekla: Dotknu-li se jen roucha jeho, budu uzdravena“ D. 343, 344.

7. Jak byla její víra odměněna? Mar. 5, 29.

„Podánilo se jí pouze se dotknouti lemu jeho roucha. V tom okamžiku však poznala, že byla uzdravena. V onom dotknutí byla soustředěna víra celého jejího života, a její slabost a bolest okamžitě ustoupily svěžesti dokonalého zdraví.“ D. 344.

8. Co Ježíš ihned zpozoroval? Jakou otázku vyslovil? Co jeho učedníci odpověděli? Mar. 5, 30. 31.

9. Jaké otevírací svědectví tato uzdravená a třesoucí se žena podala? Kterými útěšnými slovy k ní Ježíš promluvil? Luk. 8, 47. 48.

„Se slzami vděku v očích vyprávěla o svém utrpení a jak byla vysvobozena. Ježíš k ní vlídně promluvil: „Dobré myslí buď, dcero, víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokojil!“ Tím vyloučil domněnku, že by pouhé dotknutí jeho roucha mělo uzdravující účinek. Nebylo to vnějším dotekem, že se uzdravení dostavilo, nýbrž vírou, která se upnula k jeho božské moci.“ D 344. 347.

10. Jak můžeme my, kteří jsme byli souzeni dlouho nejosudnější ze všech nemocí — hříchem, dosíci úplného osvobození? 1. Jan 5, 4; 1, 7.

„V náboženství se nic nezmůže uvažováním o příčinách a následcích, ani ne modlitbou bez hladu duše a živé víry... Jedině víra, jež se Ježíše zachycuje, jako osobního Spasitele, který nám přivlastňuje své zásluhy, nás může oblažiti. Mnozí zaměňují názor za víru. Zachraňující víra je však naprostou přeměnou!“ D. 347.

Obávané se dostavilo.

11. Jaká zvěst byla Jairovi přinesena z jeho domova? Kterými slovy dodával Ježíš knížeti jistoty a naděje? Mar. 5, 35, 36; Luk. 8, 49. 50.

12. Komu jedině bylo dovoleno vejíti do domu s Ježíšem? Jakých hlasitých projevů se stal svědkem? Luk. 8, 51; Mar. 5, 38—40.

Žal obrácen v radost.

13. Co učinil Ježíš při navracení života zesnulé dívce? Jakým dojmem to působilo na přítomné? Mar. 5, 41. 42.

„Ježíš pristúpil k Ťoži a pozvedl bezvládnou ruku dieťa a pak tise pronesl, známou reči jejioho domova, ta zvláštñi slova: „Talitha kumil Dèvecko, toběť pravím, vstaň!“

„Celým bezvodomým tělem-prošlo náhlé zachvění, a opěť se ozval tepot žívota. Rty se poolevřely v blahém úsměvu, a oči se široce rozevřely, jako ze spánku a dívka pohľadla v údivu na všechny kolem sebe... Pozvedla se na Ťoži; rodiče ji sevřeli ve své náruči a radostí plakali.“ D. 343.

14. Co Ježíš přítomným přikázal? Čím ještě vyjádřil svou starost o dívku? Mar. 5, 43.

Čítanie Biblie: Žid. 6 — 1. Petr. 5.

O čo sa máme modliť.

N. 15.	Zach. 10, 1.	Š. 19.	Žid. 13, 3.
P. 16.	Luk. 21, 36.	P. 20.	1. Tim. 2, 1. 2.
U. 17.	Mat. 5, 44.	S. 21.	Mat. 6, 10.
S. 18.	Mat. 9, 37. 38.	V. s. 7. 55;	z. s. 16. 00.

12. úloha — 21. decembra 1946.

Uzdravenie slepého a nemého.

Oddiel Písma: Mat. 9, 27—38.

Zlatý text: „Vtedy povedal svojim učeníkom: Žatvy je mnoho, ale robotníkov je málo. Tedy proste Pána žatvy, žeby vyslal robotníkov do svojej žatvy.“ Mat. 9, 37, 38.

Uzdravenie dvoch slepých.

1. Kto nasledoval Pána Ježíša keď vyšiel z domu Jalrovho? O čo neustále prosili? Mat. 9, 27.

Nazvali Ho „Synom Dávidovým“. Tu treba poznamenat dve veci. Prvá je, že toho času bol v Judsku všeobecne prijímaný názor o Mesiášovi, ako o synovi Dávidovom. Ján 7, 42.

Druhá vec, Ježíš Kristus bol všeobecne a nepopierateľne uznávaný za príslušníka rodu Dávidovho. Mat. 12. 23.

2. Kde až nasledovali Ježíša, opakujúc stále svoju prosbu? Akú určitú otázku im postavil, čo mu na to odpovedali? Mat. 9, 28.

3. Čo Pán urobil a povedal? Ktorá zvláštnosť nasledovala? Mat. 9, 29. 30a.

„Nestačí len veriť „niečo“ o Kristu, my musíme pevne veriť v Neho. Jediná viera, ktorá sa nám môže osvedčiť je tá, ktorá Ho zachycuje, ako svojho osobného Spasiteľa, ktorý človeku privlastňuje svoje vlastné zásluhy. Mnohí pokládajú vieru za obyčajný názor. V skutočnosti však zachraňujúca viera je premeňom v ktorej ti, ktorí prijímajú Krista vstupujú s Bohom

v smluvný záväzok. Rýdzia viera je životom. Žijúca viera, znamená vzrásť sily a smelej dôvery, ktorú duša cíti ako premáhajúcu moc." Gosp. Workers 261.

4. Aké zvláštne napomenutie vložil im na srdce? Čo oni urobili? Mat. 9. 30b. 31.

„Napomenutie, aby o uzdravení svojho zraku nikomu nehovorili bolo prísne. Oni však toto vypočuli a hneď naň zabudli. Vo svojej radosi sa nemohli zdržať, aby to nerozhlásili všade kdekol'vek prišli." Life and Works of. Ch. Geikie.

Nemý uzdravený.

5. Kto bol privedený k Ježišovi, keď vyšli z domu? Mat. 9, 32.

6. Čo bolo príčinou ťažkosti tohto muža? Aký zázrak sa stal? Ako to pôsobilo na zástupy? Mat. 9, 33.

7. K čomu prirovnali farizeovia Ježišovu moc nad démonami? Mat. 9, 34.

„Kristus im jasne naznačil, že porovnanie svätého Ducha k satanovi odlučuje ich od prameňa požehnania. Ti, ktorí hovorili proti samotnému Ježišovi a nepoznali jeho Božský charakter mohli dojsť odpustenia, lebo pomocou svätého Ducha poznali svoj omyl a činili pokánie. Nech je akýkoľvek hriech, keď duša verí a činí pokánie, prestúpenie je smyté krvou Kristovou, ale ten, kto zavrhuje dielo Ducha svätého stavia sa tam, kde je pokánie a viera nedosažiteľná. Boh pracuje na srdci človeka Duchom, keď ho však človek zúmyslne zavrhuje a prehlasuje za pôsobenie diela satanovho, odlučuje sa od prameňa milosti, ktorým Boh jedine môže na neho pôsobiť. Keď je Duch na koniec celkom zavrhnutý, potom nemôže Boh pre dušu nič urobiť." Desire 321—322.

Učenie a uzdravovanie.

8. Aká ďalekosiahla bola pôsobnosť diela Ježišovho? Mat. 9, 35a.

9. Ktoré tri stránky jeho diela sú zvlášť uvedené? Mat. 9, 35b.

„Spasiteľ využil každú príležitosť uzdravenia k tomu, aby duši i myslí vstúpil božské zásady. To bolo vlastným účelom jeho diela. Udeľoval pozemské požehnanie, aby mohol ľudské srdcia nakloniť k prijatiu radosnej zvesti svojej milosti." Min. of Healing 20.

10. Prečo mu bolo ľudu ľúto? Mat. 9, 36.

11. Čo riekol učeníkom o veľkosti žne a stavu poľa? Mat. 9, 37; Ján 4, 35.

12. Za čo sa mali modliť? Mat. 9, 38.

„Božie súdy na zemi už začaly, a my musíme za vedenia sv. Ducha priniesť varovné posolstvo, ktoré nám Boh sveril. Musíme ho podať rýchle, jeden bod pravdy za druhým, prikázanie za prikázaním. Ľudia budú prinútení k veľkému rozhodnutiu.

a je našou povinnosťou dbať na to, aby im bola daná príležitosť k pochopeniu pravdy, a stáť vedome na správnej strane.

Pán vyzýva svoj ľud, aby pracoval usilovne a múdre — do-
kiaľ doba skúšky ešte predlieva.“ Test. 9/126. 127.

Čtení Bible: 2. Petr. 1 — Zj. 22.

Proč nebýváme někdy vyslyšeni.

N. 22.	Ž. 66, 18	S. 28.	Ž. 19,14
P. 23.	Jak. 4, 2. 3	V. s. 7. 58; z. s. 16. 04	
Ů. 24.	Job 35, 12. 13	N. 29.	Ef. 4, 31
S. 25.	Jak. 1, 6. 7	P. 30.	Jan 9, 31
Č. 26.	Př. 28, 9	Ů. 31.	Jan 11, 41b. 42a
P. 27.	1. Par. 16, 11		

13. úkol — 28. prosince 1946.

První evangelisté.

Oddíl Písma: Mat. 10, 1—23.

Zlatý text: „Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, malomocné čisťte, mrtvé křestě, ďábelství vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte.“ Mat. 10, 7. 8.

Moc k učení a uzdravování.

1. Jakou moc udělil Ježíš svým dvanácti učedníkům? Mat. 10, 1; Luk. 9, 1.

2. Jmenujte všech dvanáct apoštolů? Mat. 10, 2—4.

3. Co měli činiti na svých cestách? Luk. 9, 2.

„Měli jíti vždy dva a dva pospolu. Tak si mohli pomáhati a dodávati si odvahy. Měli se spolu raditi a modliti a síla jednoho měla nahraditi slabost druhého.“ D. 350.

4. Čím jedině Ježíš jejich úkol omezil? Mat. 10, 5.

„Učedníci měli na své první misijní cestě jíti nejprve k „zahynulým ovce“ z domu Izraelského.“ Kdyby byli již nyní kázali evangelium pohanům, nebo Samaritánům, byli by ztratili svůj vliv u Židů. Byli by vzbudili předsudek farizeů a byli by se dostali do rozporu, který by je odradil od další práce. Ba i sami apoštolové chápali velmi pomalu, že evangelium má býti přinešeno všem národům. Dokud si sami nepřivlastnili tuto pravdu, nebyli připraveni k práci pro pohany.“ D. 351.

Jejich dílo a poselství.

5. Ke komu byli poslání? Mat. 10, 6.

„Kdyby byli Židé přijali evangelium, Bůh zamýšlel poslati je

jako posly ku pohanům. Proto měli slyšeti evangelium nejdříve.“ D. 351.

6. Jaké poselství měli kázati? Mat. 10, 7.

„Poselství učedníků bylo totožné, s poselstvím Jana Křtitele a Krista samotného. „Přiblížilo se království nebeské!“ Měli se vyhnouti jakékoli rozepři s lidem o tom, zda byl Ježíš Nazaretský opravdu Mesiášem; ale měli v jeho jménu konati ty samé skutky milosrdenství, jako činil On.“ D. 350.

7. Jaké dílo měli učedníci konati ve spojitosti se svým kázáním? V kterém duchu měli pracovati? Mat. 10, 8.

„Následovníci Kristovi mají pracovati právě tak, jako on pracoval. Máme sytiti hladové, odívati potřebné a utěšovati trpící a soužené. Máme sloužiti zoufalým a dodávati naděje těm, kteří jsou v beznaději. Tak se i nám splní zaslíbení... Misionář může nejen léčiti tělesné nemoce, nýbrž může hříšníka vésti k velikému Lékaři, který očistí i duši od malomocenství hříchu. Bůh určil, aby se jeho hlas dostal prostřednictvím jeho služebníků k sluchu nešťastných, nemocných a těch, kteří byli sužováni nečistými a zlými duchy. Působením lidských nástrojů chce se státi Utěшитelem, jakého svět nepoznal.“ D. 350. 351.

Způsoby práce.

8. Od jakých obvyklých příprav na cestu měli upustiti? Mat. 10, 9, 10.

„Na této první cestě měli učedníci jíti pouze tam, kde již dříve Ježíš získal přátele... Nebylo jim dovoleno nic, co by odvádělo jejich mysle od velikého díla, nebo co by nějakým způsobem vzbudilo odpor lidu a uzavřelo dveře pro další práci. Neměli si ani přivlastňovati oděv náboženských učitelů, neb se neměli nijakým nápadným způsobem lišiti od prostých občanů.“ D. 351.

9. Co měli tito zástupci Kristovi učiniti, když přišli do některého místa? Jak si měli počínati při vstupu do domu? Mat. 10, 11—13.

„Po celé oblasti Kristovy práce byly duše, které si byly vědomy svých nedostatků a toužily po pravdě. K těm měli učedníci jíti, jako jeho zástupci. Věřící měli na ně pohlížeti, jako na božsky ustanovené učitele, když byl Spasitel od nich odjat, nezůstali opuštěni bez jakéhokoliv vedení... Dům, kde byli apoštolé přijati s poselstvím pokoje Kristova, měl býti požehnan jejich modlitbami, chvalozpěvy a rozjímáním Písma v rodinném kruhu.“ D. 351. 352.

10. Co měli učiniti v případě, když byli se svým poselstvím odmítnuti? Jak vážně bude posuzováno takové zavržení pravdy na soudu? Mat. 10, 14. 15.

Uprostřed nebezpečí.

11. O jakém nebezpečí mluvil Ježíš učedníkům, když je posílal? Jaké pravidlo proto mělo za všech okolností ovládati jejich jednání? Mat. 10, 16.

„Duch, který i uprostřed urážek zůstane zdvořilým, bude působiti ve prospěch pravdy mnohem účinněji, nežli sebezpřesvědčivější důvody.“

„Ti, kteří se dostávají do rozporu s nepřáteli pravdy, nestrětávají se jedině s člověkem, nýbrž i se satanem a jeho nástroji. — Mají spočinouti v lásce Boží, a jejich duch zůstane klidným, i když jim bude křivděno.“ D. 353.

12. Co jim měli lidé dokonce učiniti? Před koho měli býti vedeni? Pro kterou příčinu? Mat. 10, 17, 18.

„Pronásledování světlo jenom rozšíří. Služebníci Kristovi budou postaveni před přední muže světa, kteří by jinak nemohli slyšeti pravdu evangelia. Pravda byla těmto mužům líčena v nepravém světle. Naslouchali jen falešným obžalobám proti víře učedníků... Těm jsou při výslechu kladeny otázky a jejich soudcové naslouchají svědectví. Bůh svým služebníkům udělí milost, aby obstáli i v takových nenadálých případech.“ D. 354.

13. O co se nemají věrní Boží služebníci strachovati za takových okolností? Jaká pomoc jest jim přislíbena pro tu dobu? Mat. 10, 19, 20.

„Jeho služebníci si neměli připravovati nějakou řeč, kterou by přednesli při výslechu. Jejich příprava se měla díti denně ve shromažďování pravd Božího slova a modlitbou ku posile víry. Když byli předvedeni před soud, Duch svatý měl jim připomenouti právě ty pravdy, které jim byly nutné v onom okamžiku. Když myslé jeho služebníků budou ozářeny Duchem Božím, bude pravda přednesena ve své božské síle a kráse.“ D. 355, 354.

14. Jaké rozdělení mělo přijetím Ježíše nastati v rodinách? Jakou hořkou nenávist to mělo probudit? Jaké blahé zaslíbení je však dáno věrným? Mat. 10, 21, 22.

„Nenávist k evangeliu měla býti tak rozhořčená, že nemělo být dbáno ani nejněžnějších pozemských svazků. Učedníci Kristovi měli býti zrazováni na smrt členy svých vlastních rodin... Ze všech pronásledování se nejtížeji snáší roztržka v domové a odcizení nejdražších pozemských přátel. Avšak Ježíš prohlašuje: „Kdo má rád otce nebo matku, ... syna nebo dceru více než mne, není mne hoden; kdo nebere svůj kříž a chtěl by mne následovati, není mne hoden.“ D. 355, 357.

15. Jaké pokyny byly dány učedníkům pro čas pronásledování? Mat. 10, 23.

„Přikázal jim, aby se pronásledování zbytečně nevystavovali. On sám často opustil jedno působitě a odešel do druhého, aby unikl těm, kteří usilovali o jeho bezživotí. Když byl zavržen

v Nazaretě, kde se jeho vlastní rodáci pokusili jej zabít, odešel do Kafarnaum, kde lid byl jeho učením udiven, „nebo mluvil, jako moc maje“. Tak i jeho služebníci neměli být pronásledováním zmalomyslněni, ale měli vyhledat jiné místo, kde by mohli dále pracovat pro spasení duší.“ D. 355.

Pomozte hříšníkům nalézt Krista.

Příliš mnozí z nás zapominají, nebo nepoznali, že ti, kteří byli za našich otců a dědů získáni pro pravdu o sobotě a pro ostatní přítomné pravdy, byli většinou již opravdovými křesťany, s živou křesťanskou zkušeností. Bylo jim jenom třeba opravit některé nedostatky v učení a špatné návyky, a stali se dobrými a nadšenými adventisty, kteří byli věrní a pevní víře. Dnes však žijeme ve světě, který zapomněl na Boha, ve světě v němž křesťanství většinou kleslo na pouhou formu a zevnější vyznání. Za našich dnů jest malý rozdíl mezi křesťanem podle vyznání a mezi světákem. Opravdové obrácení a živá křesťanská zkušenost jsou poměrně velmi řídké. Proto musíme vést muže a ženy nejenom k přijetí učení a prorockých pravd a k reformě jejich tělesných, duchovních a zájmových zvyklostí, nýbrž musíme je předně vésti jako prosté hříšníky ke Kristu. Musíme je přivést k ryzí zkušenosti obrácení a spojení s Kristem. Musíme je učit opravdové modlitbě a nabádat je k tomu, aby se zřekli trůnu svého srdce, aby se tak Kristus mohl státí absolutním vládcem jejich života. Jinak jsme pouze přesvědčili mysl, beze změny srdce. Prvé jest velmi snadné, nikoliv však to druhé. Někteří právě zde hrozně zanedbávají. Musíme nyní pro své posluchače učiniti i to, co pro ně tehdy činily jejich církve. Není tu pro nás omluvy. Musíme být obráceným nápomocni v tomto směru, abychom zabránili mnohým nesnázím i otřesům srdce a příčině nevyhnutelného odpadnutí. Učení samo neudrží lidi při víře. Ta vyžaduje jejich živé přátelství s Kristem. On jest živoucím maqnetem, který je přitáhne a udrží ve své pravdě. Máme tedy dvojí úkol: obrátit lidi ke Kristu a k přítomné pravdě; jak v pohanských zemích, tak i zemích civilizovaných křesťanstvím. Jest třeba vítězných křesťanů, aby vedli lidi k vítěznému životu; pouhé učení jest jen návodem. Prvé jest průvodcem a rádcem, druhé pouhým ukazovatelem ke správnému myšlení. V míře následování jednoho, nebo druhého, spočívá příčina úspěchu nebo nezdaru v přivádění lidí ke Kristu.“ „The Ministry“.

5. října 1946: Ve službě bližním.

„V nebesích poznají vykoupení ty, kteří na zemi obrátili jejich pozornost na vyvýšeného Spasitele... „Ty jsi jednal se mnou jako s bratrem, Soucítit jsi se mnou v mém žalu, povzbudil jsi moji rozervanou a raněnou duši tak, že jsem mohl uchopiti nabízenou Kristovu ruku, abych se zachránil... Zde jsem, zachráněn, věčně zachráněn, abych navždy žil v přítomnosti a k chvále toho, který za mne dal svůj život.“

Duch proroctví nám zde naznačil, co to znamená „být bratrem“. Světu je třeba našeho upřímného bratrství. Je třeba se spojit s lidmi, kteří neznají Boží věc, Boží lid, a požehnání pravdy o Kristu. Jsou kolem nás mnozí věřící lidé, kteří ochabli ve svém hledání věci Božích; i mnozí naši zesláblí členové, nevěřící příslušníci rodin našich bratří a sester, jejich příbuzní a přátelé! — Pracovní pole jest veliké. Pán však bude razit dráhu, a dá i své požehnání, abychom byli, všem těmto lidem, opravdovými bratry a sestrami.

12. října 1946: Klíč k misijní práci. Kaz. 9, 10.

Každý z nás ví, jaký význam má naše misijní práce — pro dílo Boží i pro nás samotné. Jí sloužíme rozšíření evangelia zde i v dalekých misijních polích. Mnoho můžete způsobiti svými dary; rozšiřováním našich spisů však vykonáte dvojí dobro, neboť i naše okolí potřebuje znáti pravdy Písma pro dnešní dobu.

Snažte se dle svých možností i dle svého dobrého svědomí a — neodkládejte!

19. oktobra 1946: Mar. 4, 31. 32.

Pán Ježiš nezapočal svoju činnosť s veľkými slovami a programom na zemi, ale celkom v tichu a skryte. Niekoľko jednoduchých mužov shromaždil okolo seba, hovoriac im o Božej ríši. Učil ich, že je oveľa väčšia cena zachrániť vlastnú dušu, ako získať celý svet, a snažil sa ich oslobodiť od zbožňovania veľkého počtu, ktorý je len pred našimi očami cenný. On im ukázal v malom to veľké. Neni to niečo veľkolepého, keď sa človek naučí veriť v Boha? Preto príležitostne prirovnal kráľovstvo Božie k najmenšiemu semienku, horčičného zrna, ktoré sa v tomto okolí nachádzalo. Aké nepatrné je toto semieko a predsa aká sila spočiva v ňom! Priberá, a zrazu prevýši všetky byliny. Celkom tak v tichu započína kráľovstvo Božie. Keď slovo Božie padne do srdca, tvorí človeka, manželstvo, domov novým a spôsobí všade požehnanie.

26. října 1946: Mat. 18, 10.

Na otázku učedníků: „Kdo jest největším v království nebeském?“, dal Ježíš překvapivou odpověď: „Buďte jako děti!“ — V nebesích neplatí žádná lidská a světská velikost. Velkým jest jedině Bůh. Proto mají i malí velikou cenu v očích Ježíšových, zatím co my je snadno přehlízíme, nebo podceňujeme. Ježíš nás však napomíná: „Nepohrdejte jimi, ale jedněte s nimi jako pastýři se zabloudilými ovciemi“. Takovým pastýřem věnuje svou zvláštní lásku a péči. Kdo s dětmi jedná jinak, jest jim pohoršením, zamezuje jim přístup k Ježíši a uvaluje na sebe velikou vinu. Máme jim naopak všemožně pomáhat, aby se staly ovečkami dobrého Pastýře.

Denně jim máme vyprávěti o velikém Příteli, který za ně prosí, jako jejich Spasitel, a tak je přivést k srdci, jež žije láskou k nim. V našem příkladném počínání budou spatřovati cestu k němu. Jest to ta nejdůležitější úloha, již Pán od nás požaduje; můžeme ji splniti jedině v upřímné pokoře, srdečné lásce a v síle jeho Ducha.

2. listopadu 1946: „Z úst malých dítek...“

V malém pohraničním městečku žil muž jménem Tämbring. Popíral Boha. Jednoho dne onemocněla jeho malá neteř, a jeho sestra prosila, aby pobyl u dítky, než sežene lékaře. — S dítkem to bylo opravdu vážné. Zmítáno horečkou a neklidem nemoci, prosilo: „Strýčku, modli se, abych byla zase zdráva!“ — Tämbring se však nedovedl modlit. — „Strýčku, modli se!“ — naléhala malá. V rozpacích se snažil dítě uklidnit. Marně! „Strýčku, nepomodlíš-li se, musím zemřít!“

Tu tento starý muž poklekl u postýlky a zvolal: „Bože, jsi-li jaký, vyslyš mne a uzdrav toto dítě!“ Tváří malé přeběhl lehký uspokojivý úsměv a klidně usnula. Když později přišel lékař, pravil v údivu: „Dítě je zachráněno!“

Tämbring ale odešel do své komůrky a zavřel za sebou. Když za drahnou dobu vyšel, byl zcela jiným mužem. Slovo Boží a modlitba se staly podstatou jeho života a stal se mnohým v městečku požehnáním. Ano, Bůh si dovede použití i naše dítky.

9. novembra 1946: Vinica tvojej vlastnej duši.

„Postavili ma, aby som strážila vinice a svojej vlastnej vinice som nestrážila.“ Pieseň 1, 6.

Primerané otázky:

Dávaš Bohu a záujmu o jeho kráľovstvo prvé miesto v tvojom živote?

Berieš si pred započatím tvojej každodennej práci dost času k čítaniu Biblie a k modlitbe za stratený svet?

Cím si? Modlitebným veriacim alebo vytrvalým prímluvcom?
Máš v tvojom domove rodinný oltár?
Priviedol si v poslednom roku jednu dušu k Bohu?

16. listopadu 1946: Spojujeme nebesa se zemí.

„Kdo se stává dítětem Božím, smí se pokládati i za pojítka mezi nebem a zemí. Takový člověk by měl, za jedno s Kristem a jeho plánem lásky, vyjít a hledat lidi a pomoci jim ku spáse.“
(Ve šlápějích...)

„Řetěz jest tak silný, jako jeho nejslabší článek.“ Nezáleží na jeho délce, na počtu článků, ani na síle většiny z nich. Když přijde napětí a řetěz nesplní svůj úkol a praskne, jest to vinou nejslabšího článku, který určil pravou hodnotu celého řetězu.

Jak skvělá myšlenka — být článkem řetězu ke spáse! Jsme-li článkem silným, máme stálé spojení s Bohem a můžeme spolu s ostatní církví působiti pro dobro lidí. Jak osudné by však bylo, kdybychom selhali — — Bďte proto nad svojí duchovní silou a vložte ji do života služby, aby tu byla jistota, že váš článek obstojí!

23. listopadu 1946: „Buď... anebo!“ Joz. 24, 15.

Věřící muž potěšen spatřil v jednom hostinci nápis: „Já a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.“ — V zápětí však uslyšel z přilehlé místnosti rámus a pusté lání. Povstal a postavil se v zamyšlení před nápisem. Hostinská jej pozorovala a tázala se, zda nemůže porozuměti onomu nápisu. „Ó ano, ale nehodí se k tomu to, co se děje zde vedle. Buď sem nepatří ten citát, nebo ten rámus!“

V postranní světničce ležela nemocná dcera, které hostova slova uvázla v srdci. Pravila potom matce: „Ten muž měl, maminko, zcela pravdu!“ Trvalo dosti dlouho, než i matka došla ke stejnému názoru a pronikla k jádru věci. Verš ponechala na původním místě, ale dbala o to, aby jejich domácnost byla tím, co jeho slova hlásala. — Snad máme doma vícero takových citátů. Neděje se u nás něco, co se neshoduje s jejich obsahem?

30. novembra 1946: Cvičte pohostinstvo pri matkách!

Rim. 12, 13; 1. Petr 4, 9 (Přednese předseda Tabity).

Je dokázané, že v našich sboroch matka o troch až šiestich deťoch býva zriedka niekde pozvaná, mať účasť na jedoduchom obede alebo večeri.

Je pravda, že jednotliví členovia rodiny bývajú niekde pozvaní, príležitostne aj matka, ale to znamená, že počas jej neprítomnosti musia byť jej deti prenechané v opatere druhej

osoby. Medzi nami máme veľmi milých bratov a sestier, ktorí sa cítia povinní, každú sobotu niekoho pozvať, i keď by šlo o viac osôb. Tieto milé duše myslia predsa veľmi málo, že v ich najbližšom susedstve býva jedna prepracovaná a pomoci potrebujúca matka, ktorá sa musí o veľkú rodinu starať.

Nechce-li by sme priniesť do života týmto prepracovaným matkám trochu slnečného lúča tým, že ich pozveme spolu s ich deťmi? Istotne nebude pre jedno milujúce srdce, o mnoho viac práce, keď viaceré malé ústa budú pri stole nasýtené. Vďaka matky na toto nikdy nezabudnú, a táto služba lásky ostane aj u deťoch dobrou spomienkou.

7. prosince 1946: Co mi dala jedna konference.

Unaven a sklíčen jsem přišel na jednu z našich výročních konferencí. Když jsem slyšel nádherné zkušenosti, byla mi má vnitřní chudoba ještě zřejmější. Tu mě však zaujal jeden z řečníků. Cítl o tom, jak matka Mojžišova, vzdor rozkazu faraonovu, ukrývala své dítě po tři měsíce. — Při větě: „A když ho nemohla dále tajiti...“, dal sklesnouti své Biblii a pravil: „Co to musilo být za těžkou chvíli pro matku! A přece to byla chvíle významná. Tu se teprve začala celá řada divů Božích.“ — Pomyslel jsem si: „Není tomu tak i s mými dětmi?“ Uvrhl jsem proto všechno své břímě na Pána a zakusil to samé, co Jochebed: Když jsou naše síly u konce, ujímá se díla Bůh sám. A co on započne, to také dovede ke šťastnému konci.

14. prosince 1946: Mat. 19, 14.

Pán nebes rozprostírá své ruce, aby dívky již od mladosti učinil podílníky svých milostí. Jak mnozí však zneužívají jeho božský dobrotivý úmysl! Když se i učedníci snažili mařiti dílo Páně, není divu, že se i ti, kteří jej znají méně, nebo vůbec ne, snaží odvracet dívky od něho. — Tím více záleží na nás, abychom aspoň my přivedli dívky k Ježíši. Času není nazbyt.

Matka, která se modlí nad postýlkou svého dítěte a později rozvázně vede k poznání nutnosti modlitby, je na dobré cestě. Jak dítě poznává otce a matku, tak ze stálých modliteb záhy vytuší i svého Otce v nebesích. — Nevidí ho, může však počítati s jeho přítomností a promlouvati k němu. Šťastné to dítě, které má tak již v mládí podíl na nebeském království, aby se později samo stalo vlastníkem nedocenitelného vnitřního bohatství.

21. decembra 1946: Práca so susedmi.

Božia prozreteľnosť spojila nás úzko s druhými členmi ľudskej spoločnosti, aby sme tým, ktorí ešte žijú vo tme, priniesli svetlo Pravdy. Našou prvou povinnosťou má byť práca se sú-

sedmi, a potom môže byť náš vliv rozšírený na ďalšie polia. Nachádzajú sa v našom okolí osoby choré, beznádejné alebo skleslé, ktorým by sme mali byť poslami Božej lásky a jeho milosti? Sú tiež i mladí ľudia, ktorých nohy opustily úzku cestu? Pán nás postavil za strážcov, aby sme ich vystrihali a pomáhali a našli cestu pokoja.

Niekoľko môže povedať: „Moji susedia už mali príležitosť počuť o pravde, ale ju odsudzujú. Našou prednosťou je, byť tak s Bohom spojení, že jeho láska v našom živote, roztopí ľad ich opovrhovania, a zmenia svoje stanovisko k Bohu a k jeho slovu. Keď rozosievame dobré semeno, Pán sa oň postará, aby sa ujalo.

28. prosince 1946: „Zbavme se bázně!“ Iz. 8, 12, 13.

Moderní člověk bez Boha nezná bázně a cítí se povýšen nad pohanské národy, v jejichž životě se projevuje strach velmi zřetelně. Ve skutečnosti však svou bázeň jen zakrýváme.

Co zbytečného strachu pochází jen z toho, že důvěřujeme moci světa a peněz, moci lékaře a vlivných lidí, více, nežli moci slova a Duchů, přesto, že dosud platí slova: „Budete-li věřiti, užijete slávu Boží!“ A tak každý člověk trpí nějakou bázní, ať již bázní z minulosti, nebo přítomnosti, budoucnosti a zodpovědnosti, bázní o své milé, nebo bázní před lidmi a věcmi.

Kristus však je vítězem nad bázní, která jest přímo nedůvěrou k Bohu, i hříchem, a patří tam, kam vše, čeho máme býti prosti: p o d k ř í ž! — 366× se píše v Bibli: „Neboj se!“ Na každý den a v každém úsilí ve věci nejvyšší se máme proto spoléhati na pevné zaslíbení Boží.

Návrat k duchovní výši.

Lewis H. Christian.

Lid Boží stál tváří v tvář nejtěžším bojům a nejtemnějším dnům, ale současně i největším vítězstvím všech dob. Po tak těžkých dobách jest nám třeba ozdravení. Jako sám Kristus pocítoval nutnost posvěcení, tak jest i nám třeba duchovního probuzení. Mnoho nyní slyšíme a nutnosti znovuvýstavby misijních budov a ústavů, zejména v zámoří. Všeobecně hovoříme o obstarání oděvů, potravy, peněžních a jiných prostředků pomoci. Tyto věci jsou důležité, ale církvi Kristově jest i u nás něčeho zapotřebí, a sice veliké nápravy srdce. Naši spolupověřící ve vzdálených zemích prošli hrozivou zkouškou. Zatím co poselství šlo, k naší veliké radosti, dále svou cestou vítězství a zatím, co většina Božího lidu zůstala pevná, slyšíme dosti zpráv, že všichni byli těžce zkoušeni. Bylo by až nepochopitelné, kdyby někteří nebyli ovlivňováni tím, čeho musili být svědky během těch děsných let obtíží a útisku. A tak i těm,

kteří z milosti Boží, všim tím šťastně prošli, jest třeba osvěžujícího doteku lásky a povzbuzení.

Když se mezi námi všeobecně mluví o věřících v ostatním světě, býváme často tázáni, zda se udržela bratrská pospolitost a zda budeme nyní, po tak hrozných válce, sjednoceni jako jeden lid, jako tomu bylo v minulých desetiletích. Jsme daleci toho, aby bylo třeba mluvit o nějakém vnitřním otřesu naší církve; jsme vlastně jednou z mála společností, o nichž to může býti řečeno.

Naši bratři v dalekých zemích se však netáží tolik na to, zda bratrství potrvá i nadále; nepochybuji o tom, a spíše se táží, zda i vhodně a včas pomůže. Jaká je skutečná situace v oněch zemích krveprolévání, hladu a všemožného utrpení? Ke komu přirovnáme ty z našeho lidu, kteří se nesešli společně před Pánem již po celá desetiletí a kteří již po léta neměli ani jediný náš časopis, ani úkoly sobotní školy? Co prožili v zemích, jimž válka přímo prošla, kde se v novinách ani v rozhlase nedověděli nic jiného, než samé nepravdy, které ničí svět? Tážeme se a díváme, — ale nenalézáme slov. Ze zpráv, které se k nám dostaly oklikou, jsme se dovídali, že se smýšlení v mnoha zemích zcela změnilo, jako nikdy v dějinách a že se někde stalo i protikřesťanským. Jest otázkou budoucnosti, zda bude i tam lidu poskytnuta svoboda náboženství a zda i tam pronikne naše světoširé dílo, postižené válkou v tak mnohých zemích? Co jsme musili poznat během války, byla také nenávist vůči ryzímu křesťanství pro touhu po moci. Nechceme však býti pesimisty. Bůh bude pracovat pro svoji věc. Pravda zvítězí.

Po první světové válce nás spojovaly tři věci: Za prvé to byla dočasná pomoc postiženým (potravin y a oděvy, obzvláště pro děti); za druhé velké misijní pokroky a plány v pohan-ských zemích (pracuje-li se pro jiné, zapomene se na spoustu vlastních těžkostí); a třetí a největší věc, která nám napomá-hala v minulých pětadvaceti letech bylo veliké duchovní oži-vení a probuzení. A to jest tou jedinou věcí, která nás přenese i přes dnešní naše obtíže.

Nejpřednější otázkou, již musíme uvážít, není ve skuteč-nosti to, co se dozvíme o našich bratřích a sestřích v cizině, ale hlavně to, co oni najdou při nás! Budou vedoucí mužové, kteří je tam navštíví, dostatečně naplněni Duchem svatým? Bude naše duchovní sjednocení a naše duchovní síla zde doma taková, abychom mohli Božím dítkám v cizích zemích přinésti takovou posilu a povzbuzení, naději a lásku, jež by jejich srdce roznítily pro Krista a adventní naději? Přejeme-li si, aby na-stalo duchovní probuzení v zemích, které prošly válkou, musí ono předem nastati v našich srdcích, sborech a jednotách.

Jest to něco neobyčejného setkati se se skupinkou našich lidí, kteří po několik let neviděli žádného z našich bratří, ani se nesešli ve shromáždění vespolek. Vzpomínám si na první adventisty, se kterými jsem se setkal v baltických státech v roce 1920. Byla jich jen malá hrstka. Úředník se mně tázal: „Vy, Američan, a stýkáte se s takovými lidmi?“ Odpověděl jsem mu: „Ano, jsou to moji bratří! Pojí nás jedna víra a chci jim nyní pomoci.“ — Byli velmi překvapeni moji návštěvou a byli zvědaví, co řeknu jejich postavení. Pohleděl jsem na ně a mé srdce volalo v tomto okamžiku k Bohu, aby tento zarmoucený a trpící lid vedl a potěšoval. Podobnou zkušenost jsem zažil i v Rumunsku při své první návštěvě. K těmto lidem se nejlépe přiblížíte slovy od srdce k srdci a vřelou modlitbou za všechen lid adventní naděje na celém světě. Máme-li společně s nimi lnouti láskou k přítomné pravdě, musíme zde doma jíti novou cestou úplného posvěcení Pánu — v jednotě víry a v nesobeckém duchu služby. Adventní bratrstvo není spojeno penězi, ani počtem, ale nezištnou láskou.

Nejvyšší úloha církve.

Bernard E. Sparrow.

Naši úlohou jest zachránění bližních. Jak pracujeme k jejich spáse? Naše odpověď se dělí na dvě části:

Veřejná práce. Musíme si přiznat, že tato práce se dotýká našich bližních pouze povrchně a zachycuje jenom duše, které přerůzným vedením jsou již připraveny k přijetí pravdy. Musí však býti učiněno něco důkladnějšího, aby naše svědomí mohlo býti v klidu.

Vnitřní misijní práce: Když pomyslíme, jaké duchovní oživení by nastalo, kdyby každý z nás zachránil ročně aspoň jednoho člověka, vidíme, jaké možnosti se skrývají v laické práci. — Zde jsme uskutečnili ještě velmi málo a není pozdě na potřebnou nápravu.

Když zrale uvážíme, jak málo jsme dosud splnili v této práci, musíme uznat svůj nedostatek a nemůžeme být spokojeni s věcmi „jak jsou“. „Vítězí církev“ jest dosud často přáním a ne hotovou skutečností. Máme spolupracovati ke splnění Božího úmyslu s lidmi. Věříme, že tak učiníme, ale stále zůstává velká otázka: „Jak to učiníme?“ — Tu jest nám zapotřebí, abychom sledovali Bohem určený způsob, z něhož si vyzvedneme následujících šest bodů:

1. Jest nám nezbytně třeba božské síly. Sami ze sebe nic nez můžeme. Sám Ježíš říká, že jedině „skrze modlitbu a půst“ se dopracováváme k tomu, abychom byli užiteční. „A uslyšavše to učedníci jeho, užasli se velmi, řkouce: „I kdož tedy může spasen býti?“ Pohleděv pak Ježíš, řekl jim: „U lidí je to ne-

možno, ale u Boha je možno všecko." (Mar. 9, 29; Mat. 19, 25, 26).

2. Zachránění duší jest usilovnou činností. Učedníci „opustili vše“.

3. Sebezapření jest nezbytné. Mistr byl po celý den pohotový k volání světa.

4. Uvésti lidi v přímé spojení s Kristem! Jedině tak byli hříšníci zachraňováni a nemocní uzdravováni. Od založení světa jest on provždy jediným Spasitelem.

5. Nejlepším doporučením naší viry budou naše dobré činy a náš opravdový život.

6. Těžkosti povzbuzují užitečnou činnost církve.

Tázete se: Jak uvést všechny tyto ideály v život?

První důležitou podmínkou jest to, aby nebyl činěn žádný rozdíl mezi prací laiků a ustanovených pracovníků. Bible činí velmi malý rozdíl mezi laickou a kazatelskou prací při získávání duší. Tato práce jest úlohou celé církve a ne pouze privilegiem nějaké její části. Přejeme-li si úspěchu, musíme býti všichni spolu v úzké spolupráci; laici a pracovníci se musí v této nálehavé práci vzájemně podporovati. Pracovníci jsou vlastně ustanoveni k „spořádání svatých k dílu služebnosti“ (Ef. 4, 12).

„Ti, kteří pracují a navštěvují sbory, by měli bratřím a sestrami dáti návod k praktickému provádění misijní práce.“ „Dílo Boží na zemi nebude dokonáno, dokud se mužové a ženy našeho církevního společenství nepřipojí k dílu a nespojí své úsilí s úsilím pracovníků a vedoucích sborů.“ (Test. LX/117; „G. Workers“ 352).

Uvažme upřímně, že čím více bude mezi námi lidí opravdu obrácených, tím méně bude třeba starostí o tuto přední povinnost každého, kdo poznal pravdu. Duše, které pro pravdu hoří, si vynajdou svůj vlastní způsob práce, a pokud budou míti tuto snahu, nebude tu důvodů k obavám. Kořen celého problému jest tudíž především v duchovním stavu každého jednotlivce. Máme při sobě již tolik života Kristova, abychom činili i něco z jeho díla? Není-li jej při nás, jest to problém, který žádná kampaň nerozřeší. Jedině opravdové obrácení může způsobiti obrat k lepšímu.

Opravdové, prožité křesťanství přitahuje již samo sebou.

Předně musíme míti v patrnosti, že evangelium i svědectví nám velmi málo mluví o formálním a naukovém vyučování, jako prostředku k získání ztracených. Mluví nám však velmi mnoho o tom, čemu říkáme „praktické křesťanství“. (Může vůbec být nějaké „nepraktické křesťanství“? Pak to asi křesťanství vůbec není.)

„Bezděčný vliv svatého života, jehož si člověk sám není

vědom, jest tím nejpřesvědčivějším kázáním, jimž lze přispěti ve prospěch křesťanství." (Test. 59.)

: „Laskavý a zdvořilý křesťan jest nejmocnějším důkazem hodnoty křesťanství." (Test. 122.)

„Jest třeba přijíti v úzký styk s lidmi v čistém osobním úsilí. Dopracujeme se větších výsledků, když bude více času věnováno osobní službě, nežli pouhému kázání. Jest spíše třeba, aby se ubohým dostalo vyproštění, nemocným ošetření, zarmouceným a opuštěným potěšení, nevědomým poučení a rady nezkušeným. Máme plakat s plačícími a radovati se s radujícími. Bude-li takové dílo provázeno i přesvědčující silou, mocí modlitby a lásky Kristovy, není možné, aby zůstalo bez užitku." (Test. 363 — Viz také Mat. 25, 31—40; Jak. 1, 27.)

Tyto účinné způsoby k splnění našeho úkolu, jsou často pozuzovány jako „přilišná měkkost", nebo jsou odmítány proto, že je užívají některé společnosti zabývající se hlavně dobročinnou prací. Tím se však nedejme zmásti. Byly to Kristovy způsoby práce, které platí i dnes. Jejich nedostatek, nebo uplatnění jest dobrou známkou hloubky a opravdovosti našeho náboženství.

Způsob, kterého užívají někteří přiliš horliví pracovníci, nemusí být vždy úplně správný; taková práce jest však vždycky lepší, než nepracovat vůbec. Jsme-li upřímní, Pán nám pomůže přemoci závažné chyby, ba i pro takové případy, kde se lidská přirozenost cítí přiliš snadno dotčena našim jednáním. Nesmíme se spoléhati, že všechny nové, neortodoxní způsoby musí míti úspěch, a jest proto dobře prostudovati a zrale uvážiti veškeré plány činnosti. Uvádíme některé význačné náměty:

Jest třeba, abychom plněji a ustáleněji opracovávali sociální oblast našeho susedství: prací Tabity, ošetřováním nemocných a poučováním ve zdravotvědě. Založte časem půjčovnu knih, z níž by si laičtí pracovníci mohli opatřiti knihy pro své svěření. Utvořte kroužek ochotných pracovníků, kteří by si slíbili, že se budou vzájemně podporovati v přivádění svých bližních v dosah Slova Božího a tam, kde poselství jest hlásáno působivějším způsobem. Takovíto lidé pak pracovníku zajišťují okruh duší, zajímajících se o pravdu.

Naš lid má poznati, „že jest to plánem nebes, aby ti, kterým se dostalo světla, přinesli pravdu těm, kteří jsou v temnostech". (Acts of A. 134) a má si býti vědom toho, že jest to průvodní známkou spasení.

Církev bývá často v nebezpečí spánku. Probouzejme její svědomí měsíčními „misijními hodinami"; věrnou a nadšenou podporou misijního ducha mezi námi, a především výzvou k osobitému, vpravdě křesťanskému životu. Nabádejte k větší a důkladnější péči o mladé lidi, a tak zabezpečte pro budoucno dobré spolupracovníky.

Takový plán přinese své dobré ovoce. — „Pracující církve jest církví rostoucí.“ (G. Worker 198.) „A, jsou-li tyto vlastnosti ve vás a rozmnoží-li se, nenechají vás nečinnými a neplodnými k poznání našeho Pána Ježíše Krista.“ (2. Petr. 1, 8.)

Uskutečňujeme tyto snahy ve jménu Kristově, pro dobro těch, jimž třeba záchranu.

Příběhy z předhoří And.

Žil jsem několik let v Jižní Americe a mám mnoho krásných vzpomínek na život tam strávený. Lékařská misie má jedinečnou příležitost k seznámení se se všemi třídami lidu latinské Ameriky a k službě jejím obyvatelům. Bylo mojí předností, během let prožitých v Peru, cestovati od severu k jihu i od západu na východ a všude se setkávati s lidmi, kteří se chovali přátelsky k nám i k poslání naší „protestantské“ misie.

Nemocnice, zřízené k péči o nemocné těchto zemí, podílí značnou měrou na seznámení lidu latinských zemí Ameriky s opravdovým duchem, ve kterém upřímně myslí na obyvatele jižních republik tak mnozí křesťané v zemích severu. Nemocnice může v plnosti představovati pravého ducha křesťanství. Jest přístupna všem třídám a také se těší uznání všech.

Při jedné příležitosti jsem byl předvolán prefektem jednoho vládního okresu v záležitosti naší misie. Bylo pro mě úplným překvapením, když jsem naslouchal jeho vyprávění o jednom náboženském pracovníku, který nařkl některé naše pracovníky z rozšiřování propačandy ve prospěch politické strany, která toho času nebyla u moci. Nemusili jsme se obávati takového obvinění a i prefekt, sotva dovyprávěl celý příběh, nám prohlásil, že svěmu samozvanému informátorovi hned řekl, že z oněch nařčení nevěří ani slovo. Pravil mu, že zná adventistické misionáře a že shledal, že to jsou lidé opravdoví a pilní, kteří se nepletou do politiky a hledí si své vlastní práce. Práce naší kliniky v Peru jest totiž dobře známa mnohým vládním úředníkům, což jest velikou výhodou našeho misijního programu.

Ti, kteří působí proti činnosti misionářů, přicházejících s pravdou Bible, mohou být podporováni domněnkou, že latinská Amerika má svou vlastní kulturu a civilizaci, a že nepotřebuje evangelium Ježíšovo, jak jest kázáno na základě přítomné pravdy Bible. Bible však zůstala směrodatnou nám křesťanům a přikazuje nám, abychom: „Otvírali oči jejich, aby se obrátili od temnoty k světlu, a z moci ďábelské k Bohu, aby tak hříchův odpuštění a díl s posvěcenými vzali skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši.“ „Jdouce, učte všechny národy.“ (Sk. 26, 18; Mat. 28, 19.)

Má lid některé z těchto zemí vůbec Bibli, zná Boha a jeho vůli? Bylo by těžké sehnati Bibli v některé zemi latinské Ameriky, kdyby nebylo protestantských knihkupectví. Sháněl jsem

po léta katolickou Bibli a nepodařilo se mi ji nalézt. A přec jest Boží zákon vzorem mravností! David sám praví: „abych činil vůli tvou, Bože můj, libost mám; nebo zákon tvůj jest uprostřed vnitřností mých.“ (Ž. 40, 9.) Jak vůbec může někdo znáti zákon Boží, aniž by měl příležitost k jeho poznání ve světle Písmal?

Na své cestě územím houštiného porostu jsem strávil noc v domě jednoho peruviánského právníka. Vyprávěl mi o těžkostech, které měl se zaměstnanými Indiány, neboť jej okrádali a nemluvili pravdu. Snažil se proto aby vždy aspoň jeden jeho rodinný příslušník byl na farmě, aby nebylo vše rozkradeno. I potom se nedohlídal a mnohé se mu ještě ztratilo pro nepoctivost jeho dělníků. Bylo mi to vitanou příležitostí, abych mu nabídl výtisk Desatera Božích přikázání v jazyku domorodců. Byl mu zaslán velký výtisk, a někteří z našich známých, kteří se ubírali tamější krajinou, mi vyprávěli jak jest tento právník vděčný za zasláný výtisk zákona. Umístil jej na čelném místě svého obydlí, aby jej mohli čísti všichni jeho zaměstnanci a mohli si tak vzíti ponaučení pro sebe.

Ano, zákon jest svatý, spravedlivý a dobrý i praktický! Denní život farmy se změnil. Neznali dříve zákon Boží a nemohli proto uvádět v život jeho zásady lásky a spravedlnosti.

Jest vžitým obyčejem naší kliniky, že velký obraz, znázorňující Boží vzor života, zákon, jest vždy umístěn na stěně. Jednoho dne, když guvernér provincie procházel čekárnou, zahlédl tento zákon a snad po prvé v životě četl Boží nařízení proti tvoření rytin a obrazů a jejich uctívání. Zmínil se o jasnosti přikázání: „Neučiniš sobě rytiny, ... nebuděš se jim klaněti, ani jich ctíti.“ Pak prohlásil: „Tak přímý přikaz, a můj lid přesto má své rytiny a obrazy a klaní se jim!“

Nedostatek podobnosti k obrazu Božimu, jest pro křesťany přímou výzvou. Izaiáš praví: „Nebo lid tento chodě v temnostech, uzří světlo veliké a bydlícím v zemi stínu smrti světlo zastkví se.“ (Iz. 9, 2.) Ano, světlo zazářilo a potřebuje zářiti dál, až nadejde svítání a denice vzejde i v srdcích těchto lidí.

Při jiné příležitosti přišel na kliniku kněz, který trpěl akutními břišními bolestmi. Vyprávěl, že byl původně odkázán do hlavního města, aby se mu tam dostalo potřebného ošetření; dal prý však přednost operaci na naší klinice a zůstal v Juliace proto, že má k nám důvěru. Přijali jsme ho a učinili potřebné přípravy k operaci.

Před operací jsme se soustředili k modlitbě, v níž jsme kněze poručili péči velikého Lékaře, který je mocen uzdravití všechny naše nemoci. Vyslyšel naše prosby a navrátil tomuto muži zdraví. Během svého zotavování u nás měl příležitost čísti literaturu, která obsahovala pravdy evangelia pro dnešní dobu. Zanechalo to na něm částečný vliv, jak mi dosvědčil

jeden z pacientů, který později kněze slyšel jedné neděle v kostele jeho církve. Mluvil právě o svatém dni týdne, který má být svěcen a vyjádřil se následovně: „Adventisté respektují správný den, jak jej Bůh určuje v Bibli.“

Lidé se často diví, jak dílo naší misie může býti nápomocno i vládám zemí, ve kterých působí. Rád bych se zmínil o některých případech, v nichž lékařské dílo mohlo prospěti i veřejnosti a obrátilo na sebe příznivou pozornost místních i vládních kruhů. — Poněvadž vedoucí lékař naší kliniky byl vyzván, aby byl k dispozici místnímu městskému úřadu, jest jeho povinností aby bděl nad zdravotními poměry města a prováděl veškeré potřebné prohlídky, aby všude byly zachovány příslušné zdravotní předpisy. Toto dílo lékaře, které může zabrániti mnohým nemocem, jest dobrou příležitostí k tomu, aby vynikla praktická stránka našeho křesťanství. Mnohokrát jsem pozoroval, během zasedání městské rady, že přítomnost misijního lékaře dodává průběhu všeho jednání rady působivou míru důstojnosti. Při příležitostech, kdy byla městská rada přítomna při slavnostech, spojených s nějakou formou bohoslužby, jež se nesrovnává s pravdou, byla jim lékařova nepřítomnost výmluvným svěděctvím.

Naše klinika v Juliace byla rovněž požádána, aby poskytovala své služby oddílu letců, kteří nablízku zřídili leteckou základnu. I všichni dělníci olejových polí vlády Peru byli posíláni k ošetření a léčení na naši kliniku. Také dělníci, zaměstnaní na stavbě státních silnic a vojáci menších posádek v našem okolí byli svěřeni naší péči. Tak byla misijní stanice v jakémsi strategickém postavení a mohla prospívat i důležitým veřejným zájmům vlády.

I průmyslu věnuje náš krásný ústav své služby. Doly jižního Peru posílají mnohé ze svých zaměstnanců do naší nemocnice. V blízkosti dolu se tak dostává ošetření zejména bílým lidem, kteří jsou zde cizinci a kteří by jinak musili vážiti dalekou cestu do Limy.

Příkladem bych se rád zmínil o tom, jak správa dolů oceňuje tuto službu. Ředitel jednoho důlního koncernu přispíval klinice pravidelným obnosem na naši pohotovou péči v nutných případech a na ošetření cizích i místních zaměstnanců dolů. Pro misii to byl velmi vítaný dar a přicházel nám i tehdy, když bylo poměrně jen málo případů, kdy bylo třeba naší pomoci.

Také jižní dráha Peru pověřila naše lékaře odbornou službou v naší oblasti. Tato služba přinesla vzájemné uspokojení, jak zaměstnancům železnice, tak i naší misie, neb jim byla poskytnuta poloviční sleva na jízděm. President železniční společnosti mi zaslal četné dopisy, v nichž vděčně oceňoval naše služby.

Častokrát jsme byli vyhledáni v naší nemocnici i katolickými

duchovními. Jednou v pátek večer přišel k nám kněz, který raději cestoval mnoho hodin, aby nás dosáhl a mohl u nás být ošetřen po úraze, který utrpěl při nehodě nákladního auta. Rána byla ošetřena a pacient uložen na lůžko. Během noci však byl zachvácen zimnicí a trpěl velké bolesti. Když jsem přispěchal k jeho lůžku a poskytl mu pomoc, tázal se mne, jak jest to možné, že pečujeme tolik o něho, katolika, když často bývá mnoho nedorozumění mezi jeho a naší společností. Kněz zůstal v naší nemocnici po šest týdnů a navštěvoval i naše bohoslužby v pátek večer a v sobotu. Po jednom, zvláště přesvědčivém kázání bratra Olsona se vyjádřil, že vidí, že opravdu přinášíme evangelium Ježíšovo. Přítomnou pravdu přímo nepřijal, ale svědčil v její prospěch.

Avšak smíme prožívat i zcela rozdílné zkušenosti, v nichž se našemu kázání evangelia dostává odměny ještě větší. — Jednoho chladného jitra přišel do naší nemocnice policista, doprovázený svou ženou. Trpěl již po několik dní těžkými bolestmi v břišní krajině. Shledali jsme, že je nutná okamžitá operace; oba svolili, aby byla provedena. Před operací jsme se zase, jako vždy, modlili. Byl to totiž velmi těžký případ a naše naděje na mužovo uzdravení byla velmi malá. Manželka policistova slíbila Pánu, že mu odevzdá svůj život, zachránil-li jí svou prozívatelností jejího muže. — Byl zachráněn a ona splnila svůj slib. Dnes je věrnou křesťankou, která je poslušna všech Božích přikázání. Jak krásná jest rada Kazatele: „Hned z jitra rozsivej símě své, a u večer nedávej odpočinutí ruce své; nebo ty nevíš co jest lepšího, to-li či ono, čili obé jedno-stejně dobré jest.“ (11,6.)

Většina nemocných ve své nemoci spoléhá na někoho, kdo by pomohl, nebo doufá v něco, co by přineslo úlevu. Je však málo těch, kteří opravdově doufají v Boha. Někteří však o něm dosud neslyšeli a proto v něho nevěří, neb neměli možnost jej poznat. Doposud jsem nepřišel na pacienta, který by před operací odmítl modlitbu za něho. Modlitby mění okolnosti ve prospěch nemocných. Modlitba s pacientem, který se nalézá před vážnou operací, posiluje jeho důvěru a dodává jeho mysli klidu, který jiným lidem tolik schází.

Při jedné příležitosti, když jsem se navrátil z daleké cesty, jsem zastihl na klinice pacientku, která byla blízka smrti, následkem chrlení krve. Má manželka se ještě před mým příchodem dozvěděla od ní něco o jejím osudu a o tom, co jí k nám přivedlo. Ptala se jí také, proč nešla k některému lékaři v blízkosti svého domova a odvážila se, v tak vážném stavu, poměrně velmi daleké cesty do naší nemocnice. Nemocná upřímně odpověděla: „Ve městě mi řekli, že zde se lékař modlí za své nemocné, a že se uzdravují. To je jediný důvod, proč jsem šla až sem!“ Ano, lékařská misie jest všeobecným jmenovatelem

toho, čím v pravdě můžeme uskutečňovati Ježíšovo učení, kázání i uzdravování. — Jeden můj přítel, který zvěděl s jakými těžkostmi se setkávají misionáři při vstupu do některých oblastí Latinské Ameriky, pravil: „Jsem přesvědčen, že vaše misie koná mnoho dobrého, ať působí kdekoliv, a věřím, že časem všechny země, které uslyší o jejím dobrém díle, budou si žádati její pomoci doslova tak, jako Macedonští v Pavlově vidění.“

Pán praví ústy proroka Izaiáše; „Není-liž toto půst, kterýž oblíbují: Rozvázati svazky bezbožnosti, roztrhnouti snopky obtěžující, a potížené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli? — Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys náheho, abys jej přioděl ...?“ (Iz. 58, 6. 7.)

V indiánských zemích And jest třeba, aby ruku v ruce s misijním dílem lékařů pokračovalo i dílo dobročinné. Hladoví mají býti nasyceni, nazí oděni, nemocní uzdraveni ze svých nemocí, a evangelium má býti kázáno těm, kteří neznají cesty spasení. —

Ve vlaku, který projížděl Andským pohořím jsem jednoho jitra hovořil se svým přítelem, vojenským lékařem, který mi vyprávěl o některé své práci mezi nejchudšími vrstvami v Puno. Jeho působištěm byla nemocnice, kam Indiáni přinášejí k ošetření své nemocné děti. Mnoho dětí prošlo před jeho zraky, aby byly jím vyšetřeny. Shledal, že většinu jejich churavosti nutno přičísti, nikoliv nákaze, nýbrž podvýživě. Nedostatek potravy přivedl tak mnohé z nich do jeho péče.

Jakou výzvou k činům jsou chudé čtvrti velkých měst v Peru, kde početné rodiny musí žiti stěsnány v jedné místnosti. Ne, že bychom byli schopni nasytit všechny ty hladovějící tisíce a ošetřiti všechny nemocné v zemi, kde pracujeme, ale naše činnost na tomto poli se setkává se živou pozorností šlechetných úředníků a mužů vlády, takže jejich srdce budou ještě větší měrou nakloněna k potřebám těchto ubohých lidí. Dobročinné úsilí získává také našemu dílu přátele a vládní kruhy jsou ochotny vyjítí vstříc našim misionářům. Brzy spadnou přehradu, které dosud bránily kázání evangelia v jeho čistotě a plnosti.

Kdysi požádal jeden člen naší misijní stanice blízko jezera Titicaca jistého právníka o příspěvek na naši obžinkovou sbírku. Právník odpověděl: „Rád bych věděl na jakou věc bude použit obnos, který daruji?“ Tázaný odpověděl, že bude použit k dobročinné práci a rovněž i ve prospěch naší kliniky. Právník si pak vymínil: „Rád přispěji, ujistíte-li mě, že obnos bude použit pro chudé, kteří jsou ošetřováni ve vašem ústavě!“

„Ne pouze chlebem živ jest člověk!“ V těchto jižních zemích jest i duchovní hlad, který může býti utišen jedině po-

znáním Ježíše. — Dosud slyším radostné hlasy domorodých jeho následovníků, zaměstnaných na naší klinice, když zpívali:

„Dej mi Bibli — zářící hvězdu štěstí,
ona poutníku klid i v bouřích věsti.
Žádná bouře neskryje tu míru zář:
Nám, — světu, vstříc vyšel Ježíš — tváří v tvář!“

Opravdu, Bible jest láskou těchto drahých lidí, kteří touží po tom poznání, že všichni lidé jsou bratry, a že Ježíš zemřel, aby je zachránil. Jsou dychtivými čtenáři svatých zvěstí Bible a v Písmě čerpají své nadšení. Pozoroval jsem naše pacienty, jak seděli v lenoškách nebo leželi na svých lůžkách a četli Bibli za chvilku po svém přijetí.

Doslovně se tu naplňuje prorocství Izaiášovo: „A půjdou lidé mnozí, říkajíce: Poďte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.“ (2, 3.)

Mám před sebou dva dopisy od jezera Titicaca. V prvním jsou tato slova: „Poslední, třináctou, sobotu jsme pokřtili dalších šest věřících.“ Tento obřad se konal tam, kde jsme nemohli ani najmouti místnost pro veřejnou bohoslužbu, když jsem po prve přišel do Peru. A z kanceláře misie v Puno mi píše toto: „V naší misijní oblasti připadá tentokráte na každý den jeden křest.“

Písmo dobře praví: „Nikdy neochabneme v činění dobra, neboť nepolevíme-li, budeme v svůj čas sklizeti.“ (Gal. 6, 9. Ž.)

Volání rozpoutaných živelů.

Harold W. Clark, profesor biologie na Pacific Union College.

Dva muži ve vlaku živě diskutovali o atomové bombě.

„Rozumím, část její hmoty se skutečně změní v energii.“ pravil jeden z nich.

„Ano, správně!“, zněla odpověď.

„Dobře, a co by se stalo, kdybychom tento pochod převrátili?“ nadhodil první muž.

„Pak by to bylo něco zcela podobného jako stvoření!“ byla pohotová odpověď tázaného. — — —

I jen nahodilý pozorovatel tohoto pozoruhodného objevu, je zaujat jeho důležitostí a ten, kdo se zdráhal přiznati uvolnění atomové energie, co nejvážnější význam, by musil být opravdu slepým ke skutečnosti. Vědecké objevy posledních desetiletí odkryly tajemství, která znepokojovala bohoslovce a filosofy všech věků. Avšak nejen to; explose, jež obrátily v trosky Hirošimu a Nagasaki způsobily víc než jen otřes svědomí světa; smetly totiž samotné základy nevěry a pochybovačství. Sledujme dále:

Hmota byla filosofům již odedávna konečným důkazem existence. Bohové v představách pohanů byly vždy mocnými nadpřirozenými bytostmi, které ovládaly jisté přírodní síly. Nebyli však žádnými stvořiteli hmoty. O hmotě se předpokládalo, že existuje již od věčnosti a že má své vlastní vnitřní schopnosti, kterými může projevovali svou činnost.

Hospodin, Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův se Mojžíšovi zjevil, jako velký „JÁ JSEM“ (2. M. 3, 14), povýšený nade všechno živé i neživé. Pisatelům Bible se neustále zjevoval, jako Stvořitel nebe i země, jak nám to prokazují její výroky:

„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ (První verš Bible.)

„Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest.“ (2. M. 20, 11.)

„Nebo on řekl, a stalo se; on rozkázal, a postavilo se.“ (Ž. 33, 9.)

„Pozdvihněte vzhůru oči svých, a vizte, kdo to stvořil?“ (Iz. 40, 26.)

„Bůh, jenž učinil vesmír a všecko, co je v něm.“ (Sk. 17, 24 Ž.)

„Skrze něhož i světy učinil.“ (Žid. 1, 2. angl. př.)

Mohlo by být uvedeno ještě mnoho podobných výroků, tyto jsou však postačitelé k tomu, aby dokázaly, že Bible zjevuje Boha, který jest původcem všech věcí. „On řekl, a bylo.“, zní doslovný překlad žalmu 33, 9.

Řeční učenci se již od 6. století před Kristem snažili o rozřešení problému vzájemného vztahu bytostí duchovních a hmotné podstaty. Pravili: „Kterak může mysl, která jest pouhým projevem ducha, mít vliv na hmotu, která jest hmatatelnou, pevnou a jistou skutečností? Plato se pokusil rozřešiti toto tajemství tím vysvětlením, že hmota jest pouze něco zdánlivého, a že jenom duch a duše jsou jedinými skutečnostmi, a učil, že hmota jest jen projevem ducha. Aristotel naproti tomu učil hmotné filosofii, která duši i ducha vysvětlovala co projev činnosti hmoty. Tato dvě hlediska, vzájemně naprosto protichůdná, tvořila po celá staletí až dodnes dva soupeřící směry myšlení.

Moderní věda jest prakticky v jejich ohnisku a přiklání se spíše k hmotnému výkladu přírody. Poněvadž moderní skepse odmítá připustit, něco, co nemůže být prokazováno zkumavkovou nebo vahovou zkouškou, nechce ani v přírodě připustit přítomnost božské moci. Třebaže se všemožně snaží zapírat existenci nejvyšší Všemohoucnosti Tvůrce, přec nikdy se jí nepodaří dokázat, že zde není důkazů o její působnosti.

Nyní se však zjevila povrchnost stanoviska těch, kteří se sami omezovali na tak úzké pole poznání. Atomová bomba otrásla základem všeho pochybovačství a jí je všem opravdo-

vým a nepředpojatým pozorovatelům podáno nové svědectví vědy o stvořitelské moci Boží.

„Nebo neviditelné věci Boží, hned od stvoření světa, po věcech učiněných, rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho moc a božství, aby byli bez výmluvy.“ (Ř. 1, 20.)

Vyzvedněme si jen jisté části tohoto citátu, abychom dosáhli jasnějšího vysvětlení: „Jsou bez výmluvy, neboť Boží věčná moc jest jasně patrná na věcech stvořených, viditelných a hmotných.“

Rozbití atomu zaujímalo v posledních letech pozornost největších učenců světa. Výzkumy byla objevena skutečnost, že atomy, které jsou složeny ze záporně nabitých elektronů, obíhajících kolem kladně nabitých jader, mohou býti rozbity, jsou-li bombardovány jistými „částičkami“ atomu, tak zv. protony. Když se tak stalo, byla objevena překvapující skutečnost, že spousta elektronů a nejmenších známých částíček elektriny jest totožná. To okamžitě vzbudilo myšlenku, že hmota a energie jsou rozhodně totožné. A je-li tomu tak doopravdy, pak může býti jedno přeměněno ve druhé. Od té doby moderní výzkumnictví usilovně pracovalo o tom, aby dokázalo tento smělý a překvapující uzávěr.

Pokrok tohoto studia souvisel ve velké míře se skutečností již poznanou, že jisté hmoty, jako radium a uranium se rozpadávají zcela přirozeně a vyvíjí při tom i určitou energii. Praktické využití tohoto poznání bylo umožněno, když r. 1936 bylo objeveno, že uranium jest směsí obyčejného urania, o atomické váze 238, a „isotopu“ podobného složení, o váze 235. U posledního, běžně zvaného: U-235, se shledalo, že jest prudce výbušný; to znamená, že se rozpadává hroznou rychlostí. Utvoření atomové bomby bylo umožněno teprve tehdy, když byl objeven způsob, kterým bylo možno U-235 izolovat a libovolně ovládat jeho ničivou sílu.

Nejedná se nám zde o mechaniku této hrozné zbraně, jako spíše o filosofické důsledky, které z jejího objevu vyzstaly. Lidé již na úsvitě vědy dovozovali, že Bůh opravdu hmotu stvořiti nemohl, neboť hmota byla skutečnost a Bůh pouhý duch. Nyní se však lidé sami dopracovali k poznání, jak lze hmotnou podstatu přeměnit v sílu, tedy v něco naprosto nehmotného! Tu se nám ve skutečnosti jeví převrácený pochod toho, co bylo při stvoření, když duchovní, nehmotná síla Boží vytvořila hmotu.

Avšak nejen to, nedávnými zkouškami bylo ve skutečnosti dosaženo i nového složení atomové stavby a jeden prvek byl tak přeměněn ve druhý, odlišný. Zde jest několik přeměn, které byly v laboratořích dosaženy: Uhlík byl přeměněn v dusík, sodík v magnesium, aluminium v magnesium, vápno v potaš, platina ve zlato, uhlík v kyslík, sodík v aluminium, aluminium v silicium, zlato ve rtuť, měď v zinek a pod.

Toto však není ještě nejpozoruhodnější výsledek, jehož bylo dosaženo.

Rozbitím atomu se lidem podařilo změnit část hmoty v energii.

Při těchto přeměnách jednoho prvku ve druhý se však ukázalo, že nově získaná hmota byla těžší, než ta, ze které byla vytvořena. Vážením se zjistilo, že přírůstek hmoty jest přesně shodný s energií paprsků, jimiž bylo bombardování provedeno. — Zde se tedy jedná opravdu o přímou výstavbu nové hmoty z energie paprsků; ovšem jen ve zcela nepatrném množství. Zde pravděpodobně po prvé měl člověk účast na malé části stvořitelského dění. Kdyby bylo možné poznati tajemství, jak převést čistou zářivou energii (bez přispění hmoty) ve hmotu, byl by to vskutku podobný pochod, jaký se dál ve stvoření.

Bůh, jako Tvůrce vesmíru a naší země, a jako Stvořitel atomu i světů, jejichž průměry jsou udávány v milionech kilometrů, dává tu člověku poznati část svých tajemství a své nepředstavitelné moci. Bůh si, jako zodpovědná a láskyplná inteligence, vyhradil ovládání větších množství hmoty a její naprostou přeměnu v sílu i přeměnu čisté síly ve hmotu a ústrojí. —

Člověku bylo dovoleno učinit poměrně veliké věci. Jsou to překvapující a zodpovědná poznání. Spolu s Bibli jsou nám vědecky prokázaným svědectvím základní pravdy našeho života, že vše, co nyní vidíme, povstalo vyšší mocí Božího slova „z něčeho, co nelze chápati našimi smysly.“ — Bude člověk ještě nyní hledati nějakou výmluvu před Bohem, který „z ničeho učinil to, což vidíme“, a který: „Rekl a stalo se.“? (Žid. 11, 3; Ž. 33, 9.)

Dynamické vlastnosti hmoty, na něž tyto moderní objevy poukázaly, usnadňují totiž pochopení základní pravdy bible — stvoření. Stvoření hmoty může nyní býti dobře chápáno, jako šíření vln, nebo vyzařování energie Boží v širém prostoru, za tím účelem, aby se soustředila, nebo krystalisovala v dynamická skupenství, jež nazýváme atomy. Jest nanejvýš významné, že se moderní fyzikové vzdali zastaralého názoru, že hmota jest „zlomkem něčeho“, nějakého mrtvého, nečinného tělesa, jež jest, elektricky nabitá. Dnes věda dochází k názoru, že hmota jest přímo totožná se samotnými elektrickými přeměnami. Elektrická skladba hmoty odstranila odvěkou představu o hmotě, jako samostatné podstatě.

Síly atomového nitra jsou nepochopitelné. Einsteinova these prohlašuje, že rozpad půl kg hmoty by vyvinul sílu 11.400 mil. kilowattových hodin. Když uvážíme, jak nepatrná to částička hmoty naší země a co atomických sil tu jest spoutáno, tu si teprve plně uvědomujeme, že jsou „nějakou silou“ udržo-

vány na svých určitých místech a ve své určité vazbě. Tu je přímo zjevna existence Tvůrce, který je lidstvu tak blízce zjeven v Bibli.

Bylo by opravdu pošetilé nepřijmouti tuto dávno zjevenou pravdu, neboť jest samozřejmé, že tak hrozivá a drtivá síla musí býti nějak zodpovědně a laskavě ovládána, neboť jinak by celý vesmír nebyl ničím jiným, než pouhým chaosem. „Nebesa“ opravdu „vyprávějí slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje.“

Teprve nyní člověk objevil to, co Písmo mu zjevuje od počátku. Nebylo to jenom v této věci, že mu jeho předsudek proti Bibli zabránuje dosáhnout nejvyšších poznání a to i těch, ke kterým se ve své moci nikdy nedopracuje, a která přesto jsou pro něho mnohem důležitější než velké objevy dnešní doby. Ty mu nedají totiž život, který by na prahu netušených dálav pokroku, nekončil, — člověka nedůstojnou smrtí — bez naděje. Jak dychtivě by proto měl každý vzláhnout svou ruku po té knize, která jediná mu zjevuje přemožitele smrti i dárce života, který „udržuje všecko slovem mocnosti své“ a „nese vesmír svým mocným slovem“. (Žid. 1, 3; Ž.)

Bible praví: „V něm má veškerenstvo své bytí“ — „jím všecko trvá“ a „má svou soudržnost“.

Šťasten se člověk může skloniti před dobrotivým majestátem velikého Boha — Stvořitele všeho. I samotné síly, skryté v nepatrných prvcích, dosvědčují „jeho věčnou moc a božství“.

(Ž. 19, 1; Kol. 1, 17. Ž; Ř. 1, 20).

„Signe of the Times“.

Užitečné umění — umět naslouchat.

A. Dessain.

Mezi mnoha věcmi, které napomáhají k dobrému kázání a proslovům, není snad žádné tak málo dbáno, jako pozorného naslouchání tomu co vyjadřují druzí. Jen málokdo si může činiti nárok na vlastní výjimečnou původnost ve vyjadřování, nebo ve způsobu přednesu, a mnohým jest proto třeba, aby svůj oheň zažehli na plameni druhého.

Ralph Waldo Emerson říká: „Každý člověk, kterého potkávám, mě nějakým způsobem předčí.“ V žádné jiné oblasti není tento výrok tak přílehlavým, jako právě ve službě pravdy a při kázání evangelia. Umění pozorného naslouchání znamená vzrůst! A růstí znamená mohutněti. Obsáhlost pak znamená převahu a moc. —

Dwight L. Moody nelitoval námahy a vystupoval až na druhou galerii londýnského metropolitního chrámu, aby mohl nerušeně naslouchati kázáním slavného kazatele Spurgeona.

Opřel lokty o zábradlí, seděl a okouzlen bedlivě naslouchal. I slzy se častokrát zaleskly na jeho tvářích. Denně bylo jej možno spatřit, po celý cyklus kázání onoho věhlasného muže. Po návratu do Ameriky se vydal na jednu ze svých velikých cest k získání duší, s takovým ohněm, horlivostí a svěžestí, které jsou dosud středem obdivu všech, kteří sledují pokroky evangelisačního úsilí od minula až k samému dnešku. Ovládal umění dychtivého naslouchání a následkem toho jeho velké schopnosti nabyly ještě větší mohutnosti.

Žádný člověk, ani sebechudší látka kázání není pro nás bez poučení, chceme-li jenom sledovati ochotně přednes i směr myšlení. Mezi námi se vyskytuje předsudek, že naslouchání někomu méně významnému jest jen zbytečnou ztrátou času a že jen poslech některého předního muže obohatí a doplní naši techniku, naše vědomosti a schopnosti. Jest to však zlá a žalostná chyba, a není-li opuštěna může způsobiti i jiné obmezení schopností. — Dr. David Paulson, tak proslulý svou pověstí obratného a skvělého řečníka, pravil: „Sbíráám bobule se všech keřů!“ — Šťastný ten mluvčí Slova Božího, který svůj dar obohacuje dychtivým nasloucháním jiným, nejpřednějším i těm nejmenším — —

Charles Wesley i po celé hodiny naslouchal zkušenostem prostých lidí a tímto způsobem získal mnoho jemných podnětů pro svou činnost.

Daniel Webster rád nepozorovaně vešel do malého kostelíku blízko svého letního sídla, aby naslouchal prostým slovům venkovského kazatele. Když byl tázán, proč tráví svůj drahocenný čas v tak prostém a jednoduchém kostele, pravil: „Doplňuji svůj oheň!“ Byl to veliký muž, a přec si byl vědom toho; že se mu může dostati poučení i od prostinkého učitele.

Velké myšlenky mají často svůj původ v nepatrných pramenech. Jeden z kazatelů sboru byl tázán na původ svého nejúchvatnějšího a nejvýznačnějšího kázání. Odpověděl, že ústřední myšlenku získal, když seděl ve třídě sobotní školy v jednom farmářském kraji.

Všeobecně získáváme látku svých úvah ze třech pramenů: viděním, čtením a sluchem, který se vyrovná oběma prvním

Šťastný ten člověk, který plně využívá ono zvláštní umění pozornosti na slova a chování druhých, jak při své práci, tak i ve svých proslovech! Naslouchejme ostatním, nejenom ze zájmu, nebo z nevyhnutelné povinnosti, ale ze svobodné vůle — pro vlastní vyvarování i zdokonalení!

Všude jest třeba lékařských misionářů.

H. M. Walton, M. D., sekretář lékařského odd. Gen. konf.

Jako se zhotovují mechanické prostředky a pomůcky, aby sloužily různým účelům, tak i lékařský misionář nalezne pro sebe ohromné pole všestranné působnosti.

Pisatel těchto řádek měl často příležitost k seznámení se s rozmanitými požadavky misijních polí na vlastní oči. Všude pocítujeme nutnost práce „milosrdného Samaritána“, ať v horkých tropických oblastech, nebo ve větrem ošlehaných pláních chladných vysočin. Především v odlehlých krajích jest často nutno, aby naši členové, kteří mají částečné vzdělání v lékařských věcech, pohotově a ochotně zasáhli v případech nemoci nebo neštěstí, a tak odvrátili bezprostřední nebezpečí.

Se zřetelem na nedostatek lidí obeznámených s lékařskou péčí a na všeobecné potřeby světa, byla napsána následující věta: „Dosáhli jsme času, kdy jest třeba, aby se každý člen církve vzdělával a účastnil lékařské a ošetrovatelské misijní práce.“ (Test. VII./62.)

Naši lidé, především naše sestry, mohou velmi mnoho získat studiem snadno dosažitelné lékařské literatury i vyhledáním příležitostí, které v soukromí i ve veřejnosti poskytují možnost k získání praktických znalostí v ošetřování nemocných a v zásadách první pomoci. Kde podnikli naši lidé tyto kroky a účinně využili nabytých poznatků, získali si brzy pověst zručných a morálně vyspělých pracovníků na poli praktické lékařské misie a byli proto často voláni svými bližními k poskytnutí pomoci a rady. Zvlášť působivou pohnutkou k větší bedlivosti v této oblasti našeho díla jest rozšířený názor, který tyto znalosti a tuto činnost při nás předpokládá. Jako důkaz může nám sloužiti následující zajímavý případ, který se nedávno stal v jednom malém městě:

Velký počet obyvatel byl zachvácen chřipkovou epidemií, a poněvadž případů onemocnění neustále přibývalo, byl lékař přetížen prací a starostmi, neb mnohým z jeho pacientů bylo třeba péče odborných sil. Tu obdržel zprávu, že členové tamějšího adventního sboru prodělali školení v ošetřování nemocných. Zavolal si proto kazatele onoho sboru k sobě a prosil o naši výpomoc. Požádal ho aspoň o 25 adres členů, na které by se mohl obrátit. K velikému politování se však ukázalo, že se jen velmi málo členů sboru zúčastnilo onoho kursu v ošetřování nemocných, takže našemu pracovníku nebylo možno poskytnouti takovou pomoc s naší strany, jak si toho poměry vyžadovaly. Tak vyznělo téměř naprázdno volání lékaře; nebyla zachycena mimořádná příležitost ku pomoci sousedům a tím i ke svědectví o pravdě.

Je nutno litovat, že se tak stalo a jest třeba, aby to bylo pobídkou, by co nejvíce našich členů prodělalo důkladnou přípravu v tomto směru, aby byli hodni pověsti obětavých a úspěšných spolubojovníků lékařových v boji proti epidemiím a v pohotové pomoci v případech nemoci.

Hoření věta ze Svědectví patří k odstavci, jemuž chceme věnovati svou pozornost:

„Dostali jsme se do doby, kdy by měl každý člen sboru konat i lékařskou misijní práci. Svět se stal velkou nemocnicí, plnou nemocných na těle i na duchu. Všude schází a hynou lidé pro nedostatečné poznání pravd, které nám jsou svěřeny. Tu jest třeba probuzení, aby si každý ze členů našich sborů uvědomil zodpovědnost za šíření pravd o zdravém způsobu života. Ti, kteří byli ozáření pravdou, mají býti ve světě nositeli světla“ (Test. VII./62.)

Své účelivosti mohou naši lidé použít k mabytí potřebných znalostí z bohaté lékařské literatury dneška, aby se pak ve spojitosti s našimi zdravotními zásadami a s vědomím zodpovědnosti — stali průkopníky úsilí o rozšíření moudrých a blahodárných rad mezi přátely a bližními. Adventní lid by měl býti, vzhledem k svému poslání, velmi dobře obeznámen s tímto oborem, který skýtá tolik příležitosti k opravdové lásce činu. Máme-li přednost takové záplavy světla o zdravých způsobech života, neměli bychom jim jenom vyučovat, nýbrž měli bychom se také těšiti vzornému zdraví. To se dostaví tehdy, když všichni naši členové budou věrnější v zásadách, které byly dány proto, aby náš život byl zdravým a šťastným! —

• Přednosti svěřeného světla zavazují nás k vědomí zodpovědnosti, a učiníme dobře, budeme-li pečlivě dbát následujících výroků:

„Měli bychom sami sebe vzdělávati, nejenom abychem žili v souladu se zákony zdraví, nýbrž abychem i druhým ukázali onu lepší cestu.“ (Counsels on Health, 449.)

„Nám jako lidu jest uložena práce; máme své bližní obeznámit se zásadami zdravotní reformy.“ (Test. IX./112.)

• Takové dílo znamená pro naši církev zodpovědnost, ale i nedocenitelné přednosti. Jest jednou z cest, jak se můžeme státi nositeli světla; jest částí velkého misijního úkolu Kristova pro učedníky všech dob.

Udělené světlo o zdravotních zásadách jest svěřenou hřivnou. Jest nám řečeno: „Bůh vyzbrojil svůj lid, aby svět mohl býti prosvětlen poznáním pravd. Vybavil ho i schopnostmi k rozšíření díla, aby mohlo obsáhnouti celý svět.“ (Test. VII./51.)

O lékařské misijní práci a o jejím vztahu k evangeliu máme následující svědectví: „Lékařská misie jest pravou rukou poselství. Jest nezbytná pro rozšíření věci Boží. Poněvadž vede muže a ženy k tomu, aby nahlédli nezbytnou nutnost dobrých život-

ních návyků, napomůže i k poznání vykupující moci pravdy. Všechna města by měla mít pracovníky, kteří jsou obeznámeni s prací lékařské misie. Boží řízení otevře si tímto dílem dveře i pro pravdu. (T. VII./59.)

Následující událost nám zřetelně ukazuje, jak lékařská misie a její práce odstraňuje předsudky a otevírá cestu k hlásání dalších pravd života a evangelia:

Sekretář vnitřní misie Jihoamerické divise, bratr Santiago Schmidt, nám nedávno sdělil, jak právě výcvikem v lékařské a ošetrovatelské práci bylo umožněno kázat slovo Boží v jednom z brazilských měst. Zručné ošetření, které lékařský spolupracovník poskytl jednomu nemocnému včasným přiložením obkladů, hrálo velikou roli při zřízení tamního sboru. Zde uvádím několik míst z jeho dopisu:

„Hluboko ve vnitřní Brazílii narazil jeden z našich kazatelů na skupinu dělníků, kteří pracovali na stavbě silnice. Zdržel se několik okamžiků u nich a rozmlouval s nimi. Při tom mu i sdělili, že vedoucí inženýr leží nemocen a je blízek smrti. Byli velmi vzdáleni od nejbližšího města a v blízkosti nebyl žádný lékař, ani žádné léky. Poněvadž náš kazatel byl vycvičeným ošetřovatelem nemocných, navštívil tohoto pacienta. Shledal, že je nutno přiložit bezodkladně obklad. Učinil tak a dal nemocnému několik rad. Za nějaký den se tento muž zcela uzdravil.

O nějaký čas později začli naši bratři s evangelisační prací v oné oblasti; dostavilo se však pronásledování. Byl učiněn pokus o vzbouření celého města. Zazněly i výkřiky, které žádaly, aby naši pracovníci i ti, kteří se o pravdu zajímali, byli zavražděni. Vedoucí kazatel se proto odebral k onomu inženýrovi, který byl zároveň velitelem vojenské policie v tamním okrsku, aby si vyžádal jeho ochranu. Inženýr vyzval hlavní podněcovatele odporu k okamžitému upuštění od všech nepřátelských úmyslů, vzal naše pracovníky pod ochranu a vyzval je, aby pokračovali ve své práci. Dnes se nalézá v onom městě vzkvétající sbor. Jeden z prvních pokřtěných členů daroval nám pěkný kus země na zřízení modlitebny; podobně učinil i prefekt, který jeví velký zájem o pravdu. Prosil nás naléhavě, abychom tam co nejdříve postavili modlitebnu a školu. Jak opravdu se tu osvědčilo, že misie lékařské a ošetrovatelské služby jest pravou rukou poselství“

Úspěch očekává všechny, kteří se obětavým a moudrým způsobem přičiní o nabytí praktických znalostí v některém oboru lékařské misie. Byla to i zásada Spasitelova, že práci pro zdraví těla spojil s úsilím o blaho duše. Příkazem hodiny jest: Začítí ihned se vzděláním i s praktickou činností na poli zdravotní péče, která jest průkopnicí i uzdravení duchovního. Svět volá po takové práci. Všichni členové, ať na severu, východě,

jihu nebo západu, se mají oddávat studiu této věci, aby aktivně mohli přiložit ruku k dílu, kde by toho bylo třeba. Jest to „pionýrská práce“ poselství. Poněvadž tu jest samo evangelium činu a zjevného milosrdenství Kristova! (Medical Min. 239.)

Úplná spravedlnost.

Spravedlnost Boží, jediná spravedlnost, která může býti nazvaná úplnou, jest dosažitelná každému pokání činícímu hříšník; její zřízení však bylo mnohem těžší. Boží slovo nám praví: „Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ (Ř. 5, 1; Ž.) Vira v odpuštějící lásku Boží, která byla tak výmluvně vyjádřena na kříži Golgaty, jest jediným požadavkem pro dosažení božské spravedlnosti. Celník, který přišel do chrámu a modlil se: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ dosáhl touto krátkou prosbou úplné spravedlnosti; Pán praví, že odešel ospravedlněn do domu svého. Jako hříšník stanul na prahu chrámu — jako spravedlivý jej opouštěl. Je-li postavení našeho srdce správné a pokorné, není nic lehčího, než býti spravedliv před Bohem a dosáhnouti odpuštění všech svých hříchů!

Avšak jak nekonečně těžké bylo proražení této tak snadné cesty, již se člověk smí nyní ubírat! Syn Boží se celý vydal a vyčerpал, aby člověku přinesl v dosah onu božskou spravedlnost. Jeho skloněná hlava nesla naše hříchy — zemřel za nás... Smrt, mzdu hříchu, podstoupil dobrovolně; cele se vydal, aby nám získal možnost ospravedlnění. Opravdu, láska učinila vše!

Jako Syn člověka ztělesňoval Pán Ježíš v sobě dvě přirozenosti. Oděn vrozenou božskou spravedlností a svatostí, vstoupil Kristus do života na zemi, přijal tělo nakloněné působnosti hříchu, aniž by však byl při tom poskvřen i tím nejmenším hříchem. Během 33 let svého života na zemi, mezi hříšnými lidmi a vzdor všem pokušením a příkořím, zůstal tak spravedlivým a svatým, jak byl dříve v nebesích, ano jako sám jeho Otec. Nikdy neprosil o odpuštění. Pln Ducha svatého stále vítězil ve všech protivenstvích a pokušeních. Přál si vítězství šlechetné věci a dobyl je. On jest tou jedinou bytostí, která, v lidském těle šla bez hříchu a bez poskvřeny životem této země.

Zcela jinak jest to s námi lidmi. Vstupujeme do života s vrozenou hříšností, a hřích se projevuje v každé lidské bytosti. Když však uvěříme, že Ježíš Kristus odstranil náš hřích svou obětí, tu leží všechna náš pochybený život, život hříchů, již za námi. Nečistý! nečistý!, měli jsme i my volat jako kdysi malomocný, aby před sebou varoval své bližní. Stejně ohyzdným by byl i veškerý náš pokus o nějakou vlastní spravedlnost; to znamená, že i naše nejlepší skutky jsou Bohu, pro onu sobeckou

a soběstačnou touhu po vlastním sebeospravedlnění, něčím přímo odporným. Nechce ani vědět o takových skutcích, natož aby nám je počítal, jako příčinu svého odpuštění. Přijmeme-li však za svou tu pravdu, že Ježíš sňal poskvrnu našich minulých hříchů, přiřkne nám Bůh plnou spravedlnost a naše dobré skutky mu budou příjemným důkazem, že se nechceme již vrátit na cestu nečistoty hříchu. Ve znovuzrození jsme vlastně z části účastni božské přirozenosti. Lidská přirozenost nám nadále plně zůstane; až do doby proměnění jsme jen lidmi, se stejnými sklony jako jiní lidé; pak teprve budeme zcela „vysvobození z těla propadlého smrti.“ (Ř. 7, 24; Ž.) Zatím však v nás působí dvojí přirozenost — vrozená hříšná, zvaná i starým člověkem, a božská, kterou označujeme — člověkem novým.

Mezi námi a Ježíšem jest proto velký rozdíl. On přijal hříšné lidské tělo ve své úplné spravedlnosti a svatosti; my však vstupujeme ve své hříšné přirozenosti do božského života. Poněvadž Pán bojoval proti hříchu, zachoval svou spravedlnost a svatost — vlastnosti, jemu od přirozenosti vlastní. My však spravedlnosti můžeme dosáhnouti jen skrze něho; není nám vlastní; nám vlastní jest jenom hřích.

Tato nám darovaná spravedlnost z víry má však před Bohem plnou platnost, neboť jest to spravedlnost Kristova sama! Za naši víru nám propůjčuje to, co je jeho výhradním vlastnictvím! Nemysleme tedy, že se jedná o nějakou méněcennou vlastnost: není to žádná náhražka, nýbrž to nejvyšší co mohl dát pro naše dobré. Tak jsme skrze víru oděni spravedlností, která jest té samé podstaty, jako spravedlnost Syna po pravici Otce v nebesích; různí se jen svým původem. Jemu jest vlastní, nám jest jen propůjčena za jistých podmínek.

Tento dar spravedlnosti Kristovy sňal s nás zcela odsouzení za naše hříchy. Apoštol Pavel píše: „Proto tedy nyní není odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši.“ (Ř. 8, 1; Ž.) Jak drahocenná to myšlenka! Všechna hříšná podstata jest ve víře zahlazena a mezi ospravedlněným věřícím a svatým Bohem není již ani stín viny a odsouzení.

Nyní záleží na tom, abychom stále žili bedlivým životem víry; nejen v jisté dny, ale neustále. Stálá víra znamená i stálou spravedlnost před Bohem. Ani největšími námahami s naší strany nedosáhli bychom nikdy toho, bychom byli od přirozenosti spravedlivými. Na naší přirozenosti budou vždy ulpívati chyby a nedostatky i kdybychom tisíc let žili v této své lidské podstatě. Teprve proměnění zde způsobí život, který by byl prost všech chyb. Co jsme vlastním úsilím nemohli dosáhnout, totiž spravedlnost, to jest nám snadno dosažitelné skrze víru v tohó, který je sama spravedlnost. Jako nám Kristus, jemuž jsme svědili pouf svého života, neustále propůjčuje život, tak bezpečně nám neustále propůjčuje i svou spravedlnost, jen

když máme porozumění pro to, že Bohu prostě stačí naše pouhá víra v Ježíše, aby nás měl za spravedlivé. Padli-li jsme, pozvedá nás a znovu nás silí tímto vědomím. Jako neustále vdechujeme vzduch, tak neustále můžeme dosahovati jeho božské spravedlnosti. Vše vírou v něho. Obojí nám musí být zcela přirozené. Bůh může a také chce.

Vírou jsme tedy dokonalí skrze Ježíše, neboť naši porušenou přirozenost zastřel svou dokonalostí. To však nyní neznamená, že se vrozené hříšné sklonnosti člověka dostalo nějaké svobody k hřešení, právě proto, že hřích byl tak snadno odpuštěn. Nic takového, neboť ne ti, kteří se dávají ovládati tělesností, ale ti „kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, jsou synové Boží. (Ř. 8, 14.) S přičtením spravedlnosti pro nynější tělesný život, dává Bůh zároveň sílu ke spravedlnosti pro život v Duchu. Člověk, kterému jsou hříchy odpuštěny a který tak jest ospravedlněn, bude se v síle Ducha Božího přičiňovati o to, aby žil dle vůle Boží a zachovával jeho přikázání. Boží úmysl přec necílí jenom k tomu, aby nám dával spravedlnost jenom pro naši hříšnou přirozenost, nýbrž aby svou silou způsobil v nás, jako v nových lidech, aktivní spravedlnost — bezhříšného života. To se stane životem víry a v přesném následování přikázání svatého Božího zákona.

Propůjčená spravedlnost má co činit se starým, hříšným člověkem; působící síla spravedlnosti však již s novým člověkem v Kristu Ježíši, který se má poslušností víry měnit k obrazu Syna Božího. Pán tedy učinil pro obě přirozenosti člověka dostatečná opatření; na nás nyní záleží, abychom podle víry i jednali; pak budeme teprve spravedliví a budeme se těšit vítězství spravedlnosti: Žít spravedlivým životem!

K. A. O. „Messenger“.

„Církev Boží na zemi jest spojena s církví nebes. Věřící na zemi a nebeské bytosti, které nikdy nepadly, tvoří jednu církev. Každá nebeská bytost má zájem na shromážděních svatých, kteří na zemi chtějí uctívat Boha.“ (Test. VI./366.)

R

Cena 5,— Kčs.

Časopis „Biblické úkoly“ vychází čtyřikrát v roce. — Majitel a vydavatel Církev adventistů s. d. — Odpovědný redaktor J. Cepl. — Redakce, administrace a expedice: Praha XII, Londýnská 30. — Celoroční předplatné Kčs 20,—. — Tiskne „Mladá fronta“, Praha II, Ležerova ul. č. 22 — Vydáno 15. září 1946.